SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 33, П'ЯТНИЦЯ, 15 СЕРПНЯ 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 33, FRIDAY, AUGUST 15, 2014 $2.00

Пам'ятаймо про Україну!

ТЕМА ДНЯ

Мужній приклад одного журналіста

Петро Часто

Можливо, занадто риторично звучатиме це запитання – чому українська журналістика так повільно і тяжко звільняється від згубних тенденцій недавнього минулого? Від нещирости, неправдивости, упереджености, світоглядної мілини. Та тому, що вся країна однією ногою ще залишається у цьому минулому.

Але до журналістики, котру у цивілізованому світі небезпідставно називають „четвертою владою", особливі вимоги: цей інтелектуальний, моральний і почасти духовний аванґард зобов'язаний проторювати і просвітлювати шлях уперед решті суспільства. Отже, йдеться про особливо чесних, відповідальних перед своїм народом людей.

Самозрозуміло, в демократичному суспільстві – а сьогоднішня Україна є ним – засоби масової інформації не можуть говорити одним голосом, має бути багатоголосся, представлення різних точок зору – різних, але ж не антиукраїнських, не антидержавних. Тим часом загальна атмосфера в українській пресі мало змінилася й після революційного повалення режиму Вктора Януковича. Політологи, які ревно підпирали той режим, далі з'являються на публіці, газети з непевною ідеологічною позицією далі виходять, журналісти, за якими стоять „грошові мішки", не звільнилися від цієї згубної залежности. А воно завжди так – якщо не йде до кращого, то неодмінно піде у бік протилежний. І бачимо, замість ідейного очищення журналістського корпусу, ще гірший, відвертіший бруд, як от, наприклад, російськомовні газети „Хочу в СРСР", „Я", „Підсумки тижня", „Новоросія", численні антиукраїнські сайти в інтернетному просторі України, котрі відверто пропаґують насильство, міжнаціональну ворожнечу і розкол країни.

Проте з тими і подібними виданнями справа, принаймні, ясна: ними повині зайнятися Служба безпеки і Генеральна прокуратура України.

Набагато складніше з журналістикою, котра навчилася ховати свою національну байдужість за нарочитою об'єктивністю. Як яскравий приклад цього негідного вміння варта уваги недавня історія з авторитетним українським журналістом, одним з ведучих на „Громадському телебаченні" Данилом Яневським.

Історія ось така: „Громадське" запросило на інтерв'ю експерта московського бюра „Human Rights Watch" Тетяну Локшину. Коли московська гостя без тіні сумніву стала, в дусі кремлівської пропаґанди, стверджувати, що події на сході України „є внутрішнім збройним конфліктом", Д. Яневському, котрий бездоганно володіє і східньоукраїнським, і загальноукраїнським фактажем – журналіст є доктором історичних наук – вистачило мужности і рішу-

(Закінчення на стор. 12)

Російські вантажівки вирушили до України

Перефарбовані російські авта вирушили до України. (Фото: Бі-Бі-Сі)

13 вересня, коли це число „Свободи" було готове до друку, до українсько-російського кордону наблизилася валка російських вантажівок з „гуманітарним вантажем" для жителів зони антитерористичної операції. Автоколона з близько 280 перефарбованих у білий колір військових вантажівок „КАМаз", яка сягає у довжину майже 3 кілометри, увійшла до Воронежа, за 40 кілометрів від українського кордону, де водії зробили зупинку і ночували в одній з військових частин міста. Опісля валка виїхала з Воронежа у напрямку Бєлгорода.

Ця акція Москви вже більше тижня непокоїть світову громадськість. Експерти не виключають, що під прикриттям гуманітарної допомоги Росія може спробувати загострити ситуацію на Донбасі. Провідники західніх країн застерегли Володимира Путіна від спроб здійснити безпосереднє військове втручання у ситуацію на Донбасі під прикриттям гуманітарних чи миротворчих місій. Міністер закордонних справ Франції Лоран Фабіус не виключив, що російська гуманітарна допомога може виявитися „прикриттям для постійного розташування росіян біля Луганська і Донецька".

До цього часу було незрозуміло, як саме гуманітарний вантаж потрапить на територію України. Уповноважений президента з мирного вреґулювання ситуації на Донбасі Ірина Геращенко закликала до раціонального осмислення ситуації, що склалася, і нагадала, що бойовики у Луганську, Донецьку та інших населених пунктах Донбасу не пускають туди нічого українського.

Українська влада заявила, що росіяни мають передати свій вантаж представникам Червоного Хреста на кордоні з Україною без заїзду на укра-

(Закінчення на стор. 12)

НАТО підтримує Україну

КИЇВ. – НАТО підтримує Україну і очікує поглиблення партнерства з цією країною після саміту Альянсу в Велсі наступного місяця, сказав Генеральний секретар НАТО Андерс Фоґ Расмусен під час своєї візити до Києва 7 серпня.

Президент Петро Порошенко вручає Андерсові Фоґ Расмусенові Орден Свободи за його особистий внесок у розвиток відносин між НАТО і Україною і підтримку українського суверенітету. (Фото: НАТО)

„Підтримка суверенітету і територіяльної цілісности України з боку НАТО непохитна. Нашому партнерству багато років. Воно міцне і у відповідь на російську аґресію НАТО ще тісніше співпрацює з Україною над реформуванням її збройних сил і оборонних інституцій", – наголосив він.

Виступаючи на пресконференції, А. Ф. Расмусен сказав, що замість деескаляції конфлікту Росія продовжує дестабілізувати Україну і накопичувати великі збройні континґенти на українському кордоні задля прикриття сепаратистів і задля використання будь-якого приводу для ще більшої інтервенції.

„Отже, я закликаю Росію відійти від краю прірви. Відійти від кордону. Не використовувати мирот-

(Закінчення на стор. 17)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Стрімке падіння гривні

КИЇВ. – Національний банк України 12 серпня знизив офіційний курс гривні за результатами торгів на міжбанківському ринку з 12.8 грн. до 13.1 грн. за доляр США. Відносно російського рубля гривня подешевшала з 3.5 грн. до 3.6 грн. за 10 рублів. Курс гривні відносно евро знизився з 17.2 грн. до 17.6 грн. Голова Національного банку Валерія Гонтарева заявила: „Ми не збираємося витрачати наші резерви на підтримку курсу, ми просто намагаємося його стабілізувати“. Вона повідомила, що валютні резерви країни скоротилися лише за місяць на понад 1 млрд. дол. (до 16 млрд дол.), оскільки у липні були здійснені великі боргові виплати, зокрема, на погашення заборгованости перед Міжнародним валютним фондом. *(Бі-Бі-Сі)*

Андрій Парубій подав у відставку

КИЇВ. – 7 серпня Андрій Парубій подав у відставку з посади секретаря Ради національної безпеки й оборони України. Президент України Петро Порошенко подякував А. Парубію за його роботу. „На будь-якій посаді Парубій залишається в команді президента“, – зазначив П. Порошенко. *(Радіо „Свобода“)*

Втекли з ув’язнення

ДОНЕЦЬК. – 12 серпня на волі залишалися 46 з 106 ув’язнених, які 10 серпня під час гарматного обстрілу втекли з донецької колонії суворого режиму ч. 124. Вживаються заходи щодо їхнього затримання. Частина в’язнів в колонію повернулася. *(„Українська правда“)*

Загинув чоловік Тетяни Чорновол

ІЛОВАЙСЬК, Донецька область. – 10 серпня загинув від кулі снайпера чоловік відомої громадської активістки Тетяни Чорновол – Микола Березовий. Під обстріл при спробі звільнення Іловайська потрапила чота батальйону „Азов“. Був поранений ґранатометник Андрій Дрьомин з Тернополя. М. Березовий кинувся до нього на допомогу, отримав кулю в ногу і помер. Співчуття у зв’язку з загибеллю М. Березового висловили Президент України Петро Порошенко і колишній Президент Грузії Михайло Саакашвілі. *(Радіо „Свобода“)*

СБУ: Росія збиралася збити літак

КИЇВ. – 8 серпня голова Служби безпеки України (СБУ) Валентин Наливайченко повідомив, що міжнародні експерти прийняли до роботи докази плянованого Росією теракту щодо літака „Аерофлоту“ над Україною. Терористи помилково збили інший літак. СБУ володіє достатньою доказовою базою щодо цього, в тому числі супутниковими знімками і свідченнями очевидців. Готувався величезний цинічний привід для вторгнення російських військ на територію України. Загроза такої акції ще зберігається. *(„Українська правда“)*

Росія арештувала офіцерів

КИЇВ. – 8 серпня Слідчий комітет Росії оголосив про арешт п’ятьох українських офіцерів 72-ої механізованої бриґади за нібито злочини війни, скоєні в боях на сході України. Заарештовані були в числі 400 українських вояків, які відступили на територію Росії, коли в них закінчилися боєприпаси. Вони відкидають висунуті їм звинувачення. *(Бі-Бі-Сі)*

У Києві вкрали танки

КИЇВ. – 12 серпня прокуратура виявила нові факти зловживань на Київському бронетанковому заводі, зокрема нестачу одного танку Т-72, який належав Міністерству оборони і перебував на зберіганні. Службові особи державного підприємства, зловживаючи своїм становищем, у період 2013-2014 років привласнили танк Т-72, чим державі завдано матеріяльну шкоду на суму майже 200 тис. грн. Ці особи здійснили ремонт та передпродажне підготування семи танків Т-72 загальною вартістю 1.5 млн. грн. Винним загрожує позбавлення волі на строк до 12 років. Наразі триває досудове розслідування. *(„Українська правда“)*

ДВІ ТОЧКИ ЗОРУ НА МАЙДАН

Що робити з Майданом?

Анна Маляр

Це питання виникає у всіх, хто з різних причин буває зараз на головній площі країни – Майдані Незалежности.

В суспільстві зформувались дві абсолютно логічні, хоча й суперечливі, позиції. Перша: Майдан мусить розійтись, оскільки свою історичну місію виконав, злочинний режим Януковича повалив. Друга: якщо Майдан розійдеться, нікому буде контролювати та ворушити владу.

І можна було б ще довго дискутувати на цю тему, якби не війна. Війна внесла свої корективи у розвиток подій, змістила пріоритети та поставила перед нами інші завдання та виклики.

Що відбувається зараз з Майданом?

Однозначним позитивом, про який не всі знають, є утворення силами волонтерів Майдану понад десяток громадських організацій та ініціятивних груп. Вони всі працюють, кожен у своєму напрямку, але фізично не знаходяться щодня на Майдані Незалежности. Тому складається хибне враження, що всі розійшлись і ніхто не тримає владу у тонусі.

Найбільш впізнаваних та спритних майданівців вже забрали під своє крило потужні політичні партії або інвестори, які готові вкладати гроші в нові політичні проекти та обличчя.

Справжні та мужні чоловіки-активісти Майдану вже давно на війні захищають Україну.

...А на Майдані залишились люди у камуфляжі, які не увійшли до вищевказаних категорій осіб.

Мені відомі факти вимагання данини людьми зі зброєю, які представляються „майданівцями“. Крім того, я була двічі свідком, як на публічних заходах люди у камуфляжі виявили бажання виступити перед аудиторією від імені „Майдану“. Один раз вони представились як „сотники“, іншого разу експерти слухали роздуми про життя „командира народного ополчення вулиці Грушевської“.

Людині у камуфляжі чомусь вірять, навіть коли вона не може документально довести свій статус. Знаючи багатьох майданівців особисто, можу впевнено сказати, що хтось давно дискредитує героїв Майдану, і „майданівцями“ вже стали називати себе шахраї, дрібні злодюжки та інші маргінали.

Так, бренд „Майдан“ приносить дохід злодіям та окремим політикам. Адже деяким політикам-бізнесменам вигідно підтримувати жевріючий

(Закінчення на стор. 19)

Ігор Луценко

В сухому стилі опишу ті завдання, котрі владі треба вирішити стосовно Майдану – який, на жаль, зараз змінив для нас усіх знак з плюсу на мінус.

Треба, щоб нинішній Майдан не ганьбив попередній. Це мінімум, максимум – щоб нинішній Майдан був інструментом впливу на владу. Коротше, очищення замість зачистки.

Майдан є постійною ареною для революції. Нагадаю, у новітній історії на Майдані перші революційні події, схожі на лютневі, відбулися у 1905 році – тоді теж були криваві зіткнення, і тоді теж мова йшла про свободу і гідність.

Але у цьому році те, що відбулося на Майдані, впливає на долю всього світу – хоча цей сюжет тільки починається і, ймовірно, триватиме кілька найближчих років. Майдан нинішній має за формою і за сутністю відповідати тій ролі, котру він зіграв у трансформації людської цивілізації.

Отже, завдання крупними мазками:

1. Підняти політичний рівень виконавців завдання. Треба, щоб Петро Порошенко і Віталій Кличко ОСОБИСТО взяли відповідальність за розвиток Майдану і особисто брали участь у цій роботі. Хочемо ми цього чи ні, Майдан є обличчям нової влади, її портретом. Обличчя має бути благородним, а не таким, як зараз. Тому, навіть якщо припустити, що і Президент, і міський голова Києва скептично ставляться до Майдану і вважають себе лише „попутниками“ його, то все одно вони мають пересилити себе. Це – запит усіх учасників Майдану.

2. Треба терміново завершити необхідний етап роботи з музеєфікації того, що на Майдані. Група, котра вже почала роботу, мусить її плідно завершити. Ми маємо знати, що саме нам треба залишити як артефакти, що вже зараз починати зберігати. Зокрема це необхідно для того, щоб рухатися далі, проводячи конкурс з облаштування Майдану. Рівень відповідальности цього завдання – це віцепрем’єр з гуманітарної політики.

3. Плян дій. Треба підготуватися до тривалого конкурсу на вшанування пам’яті героїв Небесної сотні (і можливо, не обмежуватися Небесною сотнею). Конкурс на вшанування пам’яті жертв 9/11 у США і втілення його

(Закінчення на стор. 19)

Спілка журналістів закликає до бойкоту

До „Свободи“ 6 серпня надійшла заява Секретаріяту Національної спілки журналістів України та Комітету незалежної медіа-профспілки України щодо неприпустимости проведення зборів Европейської федерації журналістів у Москві, яку вміщено нижче з невеликим скороченням.

Національна спілка журналістів України та Незалежна медіа-профспілка України заявляють про неприпустимість проведення цьогорічних зборів Европейської федерації журналістів у Російській Федерації та закликають змінити місце проведення або бойкотувати цей захід. Ми засуджуємо дії Російської Федерації як держави-аґресора, яка, вперше з часів Другої світової війни, здійснила анексію, порушивши територіяльну цілісність суверенної держави.

Нам складно уявити проведення зборів европейських журналістів в Москві після підтримки провідними европейським засобами масової інформації (ЗМІ) заклику відомого польського журналіста Адама Міхніка щодо припинення політики умиротворення аґресора – керівника Росії. Провідні европейські ЗМІ закликають інтелектуальну еліту, передусім, журналістів, діячів культури і науки не мовчати, як у минулому столітті під час анексії Чехословаччини, Австрії, Польщі і Прибалтики. Ці події, так само, як і проведення Олімпіяди 1936 року в країні з нацистським режимом, не привели до встановлення миру і досі лишаються ганьбою Европи.

Аґресор лишається аґресором і через політику умиротворення тільки набирає сили і нахабніє: громадяни власної країни вірять диктатору ще більше, коли не бачать спротиву йому, а громадяни інших країн втрачають ресурси і надію на справедливу міжнародну підтримку світового правопорядку (…).

Проведення форуму европейських журналістів у Москві означатиме, що є журналісти, які підтримують слова вищого посадовця Росії про те, що „Ґебельс був талановитою людиною“. Ми не згодні брати участь у заході, який буде використаний для пропаґанди аґресивної війни і підтримки тероризму.

Сподіваємось, що до нашого бойкоту приєднаються журналістські організації, принаймні з тих країни, чиїх громадян було вбито на борту маляйзійського літака. На нашу думку, кращою солідарною підтримкою европейськими журналістами своїх українських і російських колеґ було б дати зрозуміти диктатору, що Европа єдина в очікуванні припинення аґресивних дій і готова боротися за свої цінності.

Київ, 6 серпня

Хроніка бойових дій

Оперативна інформація інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони

■ **7 серпня** – Сили антитерористичної операції (АТО) 19 разів вступали в вогневий контакт з терористами в ряді населених пунктів. Також продовжувались обстріли українських військових з території Російської Федерації з стрілецької зброї, мінометів і установок „Град". Мінометно-артилерійським вогнем була обстріляна колона піхотинців та десантників в районі села Лісне.

Увечорі протягом години з населеного пункту Моноцький Російської Федерації росіяни з гаубиць обстріляли позиції зведеного прикордонного загону в районі села Юганівка. Всього було здійснено 46 пострілів. Серед прикордонників є поранені. Зафіксовано переправлення з російської території військової техніки через брід річки Міус неподалік села Червона Зоря.

Біля села Провалля переправлено дев'ять танків, сім бронемашин.

■ **8 серпня** – Відбулася передислокація сил АТО, укріплення сил Національної ґвардії у звільнених населених пунктах, де можливе проникнення диверсійних груп терористів. Продовжувалися обстріли з території Росії, зокрема поблизу населеного пункту Амвросіївка – з мінометів та установок „Град".

Загалом протягом тижня прикордонні підрозділи були обстріляні 25 разів, з них 13 – з території Росії.

■ **9 серпня** – Вночі завдяки оперативній дипломатичній роботі Президента України Петра Порошенка попереджено провокацію з боку Російської Федерації на кордоні України. Начебто за погодженням з Міжнародним комітетом Червоного Хреста з Росії в Україну мала увійти колона з так званими „миротворцями", щоб спровокувати повномасштабний військовий конфлікт між Росією та Україною. Президент терміново провів переговори з світовими провідниками. Вдалося призупинити цю провокацію.

За останню добу українські військові повністю звільнили від російських найманців три населених пункти у Луганській і Донецькій областях. Біля Горлівки знищено 10 одиниць броньованої техніки з залогами. Ще одну колону військової техніки терористів українські летуни знищили біля населеного пункту Антрацит. Пілот пошкодженого українського винищувача МіГ-29 повернувся до своєї військової частини. Йому довелося кілька діб пересуватися по території, яка тимчасово контролюється терористами і подолати 40 кілометрів.

■ **10 серпня** – Вночі російська сторона передала українським прикордонникам п'ятьох військовослужбовців 72-ої бриґади, яких незаконно утримували на території Росії. Максимально звужено кільце навколо Донецька, знищено велику кількість техніки та живої сили терористів. Протягом доби сили АТО 30 разів вступали у вогневий контакт з терористами. Росіяни тричі обстрілювали прикордонні відділення. З боку Росії були дистанційно запущені протипіхотні міни, використання яких заборонене міжнародним правом. На мінах могли підірватися мирні жителі, діти.

■ **11 серпня** – Росіяни обстріляли підрозділ України в районі селища Степанівка. Росія продовжує нарощувати військові сили на кордоні з Україною, де зосереджено близько 45 тис. військових, 160 танків, 1,360 бойових броньованих машин, 390 артилерійських систем, до 150 установок „Ґрад", 192 бойових літаки та 137 ударних вертолетів.

■ **12 серпня** – Наступальні дії сил АТО призвели до подальшого витіснення терористів на територію Луганської области, значні ресурси яких зосереджені у Шахтарську, Моспиному, Сніжному та Зугресі.

Передові загони 95-ої високомобільної бриґади закінчили блискавичний 470-кілометровий рейд, у тому числі 170 кілометрів вони пройшли тилами терористів. Під час рейду українські десантники знищили три блокпости та велику кількість живої сили та техніки, зокрема мобільний зенітно-ракетний комплекс у районі Суходольська.

Протягом останньої доби сили АТО 24 рази вступали у вогневий контакт з терористами.

Росіяни обстріляли прикордонний загін в районі селища Красна Талівка, блокпост біля села Камишине, пункт перепуску „Успенка".

ТОЧКА ЗОРУ

До й після евроінтеґрації

Борис Бахтєв

Протягом останнього року в Україні кілька разів змінювалося офіційне ставлення до евроінтеґрації. Рік тому країна жила очікуваннями близької асоціяції з Евросоюзом. Потім – розчарування, Евромайдан, повалення режиму Віктора Януковича. Тепер – підписання Угоди про асоціяцію, та водночас російська аґресія, анексія Криму, війна на Донбасі – й невизначена (а чи просто подана в наших засобах масової інформації без арґументації?) позиція Европейського союзу.

Сьогодні Україна переживає період еврооптимізму, евронадхнення. Але й не буде перебільшенням стверджувати: для дуже багатьох українців це евронадхнення є передусім суто політичним, а його мотивація – суто неґативною: „Геть від Москви!". Евросоюз нині притягує українців не сам по собі, а як альтернатива реінтеґрації з пострадянським простором. Або, трохи спрощуючи: хай той Евросоюз буде хоч чортом з рогами, аби лише не до Росії.

Отже, офіційне ставлення до евроінтеґрації змінилося радикально. Громадська думка стала ще прихильнішою. А як щодо її висвітлення? Чи стали ми інформаційно ближчими до Европи? Чи стали ми знати про Евросоюз більше?

Ще рік тому інформаційний бік евроінтеґрації був дуже дивним. З одного боку, нам навіювали піднесення й навіть ейфорію: от-от асоціяція з Евросоюзом стане реальним фактом. З іншого боку, до геть неадекватних маштабів роздмухували тему одностатевих шлюбів – так, ніби саме вона є головною на порядку денному в ЕС.

А ще весь час президентства В. Януковича українцям щосили розповідали про нездоланну кризу, що охопила країни ЕС. Повсякчас лунали репортажі про масові акції протесту в Португалії, Еспанії, Італії, Болгарії, Румунії, Греції, Кіпрі. Саме такі репортажі протягом тривалого часу були провідною, а то й узагалі єдиною інформацією про Европейський союз.

Ба більше – їх подавали як віддзеркалення ситуації в усьому ЕС: про ситуацію у Фінляндії, Швеції, Нідерляндах та інших країнах, де криза була не такою відчутною, а то й узагалі невідчутною, українців не інформували – навіть слово „майже" тут є зайвим, бо не інформували, й усе. Та що там Нідерлянди: українцям практично не було звідки дізнатися про факт, що Внутрішній валовий продукт Польщі всі ці роки продовжував стабільно зростати!

А саме інформація про Польщу могла істотно похитнути досить усталений стереотип – мовляв, евросоюзівці приїжджатимуть до України з грошима й матимуть тут усе, а ми, як ті раби, на них працюватимемо. Адже якщо Польща не потрапила до „евросоюзівського рабства", а набула потужного імпульсу до розвитку, то чому Україна неодмінно має опинитися в рабстві? От саме про це українцям і не розповідали, от саме в такій площині запитання й не ставили. І представники тодішньої опозиції, перебуваючи на ток-шоу, так само – тодішні опозиціонери оперували все більше ґльобальними категоріями.

Ще українців наполегливо переконували: німці більше не хочуть тягнути на собі весь Евросоюз, а британці взагалі хочуть його залиши-

(Закінчення на стор. 14)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Терористи повісили прокурора

ЛУГАНСЬК. – 8 серпня у морзі виявлено тіло прокурора міста Свердловська Луганської области. Прокурора довгий час катували терористи, вимагаючи перейти на бік так званої „Луганської народної республіки". Не отримавши згоди, вони повісили українського правоохоронця. *(„Українська правда")*

Чемпіонат перенесли в Польщу

ДОНЕЦЬК. – Чемпіонат світу з гокею 2015 року в Першому дивізіоні, який повинна була прийняти Україна, відбудеться в Польщі. Турнір повинен був прийняти Донецьк, проте тепер ігри пройдуть в Польщі. Збірна України повинна зіграти в групі „А" зі збірними Італії, Казахстану, Японії, Угорщини і Польщі. Раніше з Донецька був перенесений юніорський чемпіонат Европи з баскетболу через війну на сході України. *(„Українська правда")*

У черзі до Криму

СИМФЕРОПІЛЬ. – На Керченській поромній переправі до Криму з боку Росії за останні місяці скупчилася величезна кількість авт, а час очікування переправи становить до двох діб. Автомобілісти, очікуючи своєї черги на переправу, 12 серпня перекинули авто депутата Державної думи Росії, який намагався проскочити навпростець. Так званий виконуючий обов'язки глави Криму Сергій Аксьонов на апаратній нараді назвав такі дії виправданими. „Є правила, яких необхідно дотримуватися", – зазначив С. Аксьонов. *(Укрінформ)*

Візиту визнано неприйнятною

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ України назвало неприйнятним намір Президента Росії Володимира Путіна і депутатів Думи відвідати анексований Крим. Про це 12 серпня заявив заступник міністра Данило Лубківський. Очікується, що з В. Путіним приїдуть Прем'єр-міністер Росії Дмитро Медведєв, голова Державної думи Сергій Наришкін, керівники фракцій політичних партій в Державній думі, а також федеральні міністри. Речник президента Дмитро Пєсков заявив, що В. Путін звернеться до політиків з великою промовою. *(Бі-Бі-Сі)*

Тисячі покинули Луганськ

ЛУГАНСЬК. – Гуманітарним коридором покинули тимчасово підконтрольне терористам місто понад 6,000 осіб. Про це 13 серпня повідомив речник Інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони Андрій Лисенко. У Сватовому Луганської области створено табір для тимчасового перебування людей, які виїздять з Луганська. Тут одночасно на повному забезпеченні можуть перебувати до 200 осіб. Для них організовано безкоштовне харчування. *(Укрінформ)*

Комунальники розбирають барикаду

КИЇВ. – На Майдані комунальники 13 серпня розбирали чергову барикаду. У центрі столиці були прибрані практично всі намети Майдану та барикади за винятком тих, що знаходяться на вулиці Інститутській. Покищо на Майдані, крім ялинки, залишається напіврозібрана сцена та кілька інформаційних наметів. Влада Києва має намір найближчим часом розібрати ялинку на Майдані. Відновлено рух авт проїжджими частинами головних вулиць в центрі міста. *(УНІАН)*

Боксери допомагають війську

КИЇВ. – 13 серпня чемпіон світу з боксу в суперважкій вазі Володимир Кличко передав боксерські рукавички для продажу на авкціоні, а виручена за них сума піде на потреби української армії. Це вже не перший випадок, коли брати Клички допомагають війську. Минулого тижня вони закупили 2,000 армійських аптечок на 200 тис. дол. для українських вояків, що перебувають у зоні антитерористичної операції. До 12-го Київського батальйону передані шість радіостанцій КВ-діяпазону. Раніше брати Клички передали амуніцію та обладнання для армії на 3.2 млн. грн. *(УНІАН)*

АМЕРИКА І СВІТ

США діють в Іраку обережно

ВАШІНҐТОН. – 8 серпня Департамент оборони США повідомив, що бомби з лазерним наведенням були скинуті в Іраку на частину артилерійських знарядь і вантажівку, яка займалася їх транспортуванням. Два літаки піднялися в повітря з літаконосця „Джордж Буш" в Перській затоці. Раніше Президент США Барак Обама санкціонував повітряні точкові удари по ісламістських бойовиках в Іраку для захисту американського персоналу в курдському місті Ербілі і звелів розпочати операцію з надання гуманітарної допомоги, щоб запобігти геноцидові представників іракської релігійної меншини, які були змушені покинути свої будинки. У своєму телевізійному виступі в прямому етері 8 серпня Б. Обама сказав: „Зустрічаючись з такою ситуацією, коли безневинним людям загрожує насильство страхітливого маштабу, коли у нас є мандат на надання допомоги – в даному випадку це прохання іракського уряду, – і коли у нас є унікальна можливість допомогти уникнути різанини, я гадаю, що Сполучені Штати Америки не можуть закривати на це очі. Ми можемо діяти обережно і відповідально, щоб уникнути потенційного акту геноциду". Американські військові скинули 72 великі пакунки з харчами і водою іракцям, що ховаються від бойовиків. *(Радіо „Свобода")*

Росія хоче залякати США

ВАШІНҐТОН. – Згідно з офіційними дами Департаменту оборони США станом на 8 серпня, за останні 10 днів російські стратегічні літаки-бомбардувальники не менше 16 разів вторгалися в зони впізнання Протиповітряної оборони на північному заході США. Як повідомила представник Північного командування і Командування повітряно-космічної оборони США майор Бет Смит, „російські бомбардувальники виконували лети здебільшого уздовж меж зони впізнання Протиповітряної оборони Аляски, яка покриває Алеутські острови і континентальну територію штату, а також одного разу вторглися в повітряний простір Канади". „Лети бомбардувальників – останній прояв брязкання ядерною зброєю з боку росіян. Однак, значне число вторгнень в американський повітряний простір – не звичайна справа, вона повертає у часи холодної війни, коли радянські бомбардувальники намагалися привести в дію засоби Протиповітряної оборони уздовж кордонів США як підготування до ядерного конфлікту", – нагадала Б. Смит. *(„Голос Америки")*

Африка розвиватиметься швидше

ВАШІНҐТОН. – 5 серпня Державний секретар США Джон Кері закликав провідників африканських країн приділити увагу боротьбі з корупцією, яка не дозволяє розвиватися економіці та тримає населення у бідності. „Боротьба з корупцією важлива, це критична частина цього процесу. Щоб це зробити, необхідна мужність, інколи необхідно ризикувати. Відкритість та відповідальність приваблюють інвестиції, створюють конкурентоспроможний ринок", – сказав Дж. Кері. На зустрічі провідників африканських країн, яка відбувається у ці дні, Сполучені Штати оголосять про ділові угоди на суму у майже 1 млрд. дол., а також про збільшення миротворчої діяльности в шести африканських країнах та посилення харчових і енерґетичних програм. „Одна з можливостей лежить у секторі легкої промисловости. Це допоможе африканським країнам індустріялізуватися, диверсифікує експорт та створить робочі місця. За нашими висновками, якщо цей сектор зростатиме так само активно, як це відбувається у Східній Азії, це створить 7 млн. робочих місць на континенті", – заявив президент Світового банку Джим Йонґ Кім. За словами фахівців, торгівля між США та Африкою за останні кілька років впала, і минулого року склала лише 60 млрд. дол. Її перевищила торгівля між Европейським союзом та Африкою – 200 млрд. дол. Китай збільшив товарообіг з 10 млрд у 2000 році до 170 мільярдів. *(Радіо „Свобода")*

КОМЕНТАРІ

Уряд підвищує свій авторитет

Юрій Васильченко

КИЇВ. – „Пакет економічного зростання", який представив 6 серпня на засіданні уряду Прем'єр-міністер Арсеній Яценюк, включає в себе декілька важливих документів: новий Бюджетний кодекс, пляни реформування фіскальних органів і створення служби фінансової розвідки, законопроєт про бюджетну децентралізацію тощо.

Всі ці сміливі і довгоочікувані реформи тепер будуть пов'язуватися у суспільстві з іменем прем'єра А. Яценюка. У своєму виступі він говорив про уряд як ініціятора реформ, про парлямент, який мусить повернутися з вакацій для обговорення урядових нововведень аби підтримати їх вже у вересні. Але жодного разу прем'єр не згадав про Президента Петра Порошенка. Хоча подібні кардинальні реформи, за логікою, мав би презентувати саме глава держави, а уряд – їх втілювати.

Поки А. Яценюк виступав у Кабінеті міністрів, Президент П. Порошенко також робив важливу справу – зустрічався з волонтерами, які допомагають військовим у зоні Антитерористичної операції. Проте виглядає дивним, що пакет економічного зростання все ж ініціював не ґарант Конституції.

З огляду на це, можна стверджувати, що А. Яценюк все активніше позиціонує себе як самостійного гравця, який вдруге переграв команду Президента. Вперше це сталося після гучної заяви прем'єра про відставку, яка так і не відбулася. Зате дала можливість А. Яценюкові натиснути на депутатів з колишньої коаліції задля прийняття змін до бюджету і Податкового кодексу. Власне, вже перша перемога А. Яценюка над депутатським корпусом і президентською командою значно підвищила його рейтинґ. Тепер же ефективні реформи дадуть можливість прем'єрові стати найрейтинґовішим політиком в державі.

З цим багажем він безсумнівно стає найбажанішим першим числом у передвиборному списку президентської партії „Солідарність". Проте очікуваний злет популярности А. Яценюка несе для нього і значні ризики. Головний з них: не може Прем'єр-міністер бути популярнішим за Президента. Інакше у виборця виникне бажання поміняти їх місцями. Тобто, самостійність прем'єра закладає міну уповільненої дії під владну команду. Бо А. Яценюк, по суті, стає для П. Порошенка таким самим незамінним прем'єром, яким був Микола Азаров для Віктора Януковича. Проте в М. Азарова не було політичних амбіцій, а в А. Яценюка вони є. Ще й значні.

То ж після парламентських виборів можна очікувати конфліктних ситуацій у владі. Які пояснюються звичайною логікою політичної боротьби: хтось має бути зверху...

(Еспресо ТВ)

Паралельна реальність в умовах війни: державні дачі під Києвом

Сергій Лещенко

У Києві виявлено табір біженців зі сходу України. Ці бараки розташовані біля станції метро „Видубичі" на території закинутого заводу, де переселенці мешкають у нелюдських умовах. А в кількох кілометрах від цього місця існує паралельна реальність – так званий Будинок відпочинку „Конча-Заспа".

Це не санаторій – це обнесена чотириметровим парканом багатокілометрова територія спеціяльного призначення – тут на державній землі стоять маєтки колишніх посадовців, дії або бездіяльність яких зробила біженцями цих людей, які зараз живуть у бараках.

Окрім „Конча-Заспи", є ще другий острівець соціяльної сеґреґації – Комплекс відпочинку „Пуща-Водиця", де також стоять декілька десятків дач посадових осіб.

Ці два об'єкти – „Конча-Заспа" та „Пуща Водиця" – перебувають у підпорядкуванні Президентської адміністрації через Державне управління справами (ДУС) – ту саму леґендарну ДУСю, яка є багаторічною годівницею для кожного наступного президента. І ці об'єкти утримуються з бюджету – в тому числі, грошима тих самих біженців зі сходу. Щороку обслуговувати ці два відокремлених селища політичної еліти коштує державному бюджетові близько 45 млн. грн.

У переліку осіб, які користуються дачами в „Конча-Заспі", ви найдете найодіозніших представників старого режиму – екс-прем'єра Миколу Азарова, екс-міністра охорони здоров'я Раїсу Богатирьову, екс-міністра освіти Дмитра Табачника, лідера комуністів Петра Симоненка, екс-спікера парляменту Володимира Рибака.

А з іншого боку київських передмість, у „Пуща Водиці" досі користуються благами колишній Генерльний прокурор Віктор Пшонка, його перший заступник Рінат Кузьмін, керівник господарства Віктора Януковича Андрій Кравець.

Це – дискредитовані діячі, частина з яких втекла за кордон, переховуючись від правосуддя. Але на цій території досі стоять їх дачі, часом закриті, спокій на яких береже Управління державної охорони – спецпідрозділ, який відповідає за безпеку найвищих посадових осіб держави.

Хоча після Майдану минуло вже пів року, допуск всередину „Конча-Заспи" досі закритий. Прохід тільки за спецперепустками – при тому, що всередині не живе жоден представник нинішньої влади, окрім Міністра оборони Валерія Гелетея. Авторові цих рядків вдалося потрапити на територію в автомобілі одного з „дачників".

Наприклад, дача Р. Богатирьової. Цей розкішний палац вона побудувала на місці недобудованої державної дачі начебто за власний рахунок, хоча ніколи не мала леґальних доходів для цього.

Серед інших мешканців державної „Конча-Заспи" можна знайти низку людей, які уже давно не обіймають посад, але продовжують користуватися привілеями.

У списку фігурують екс-спікери парляменту Володимир Литвин, Олександер Ткаченко і Олександер Мороз. Причому, якщо останній мешкає в убогому одноповерховому будинку, то В. Литвин має в своєму розпорядженні коштом платників податків два повноцінних кількаповерхових маєтки, один з яких навіть має назву „бібліотека".

У списку осіб, яким виділено державні дачі, також значиться керівник апарату Верховної Ради Андрій Зайчук, відомий своїм категоричним небажанням оприлюднювати декларації депутатів, а також колишній Генеральний прокурор Михайло Потебенько, який гальмував розслідування справи Георгія Ґонґадзе, виводячи з-під удару Леоніда Кучму. Сам другий президент також має на цій території в пожиттєвому користуванні державну дачу з басейном.

На кожному зі згаданих людей немає де клейма ставити, вони давно не обіймають посад, але продовжують паразитувати на пільгах. Наприклад – голова Національної ради з питань телебачення і радіомовлення у часи Кучми Борис Холод. Або генпрокурор Святослав Піскун.

У списку мешканців люди з епохи Віктора Ющенка – колишній віце-прем'єр Іван Васюник, колишній міністер аґрарної політики Юрій Мельник, депутат Василь Петьовка (на його дачі мешкає Віктор Балога), колишня глава Адміністрації президента Любов Ульянченко, колишній заступник міністра оборони Ігор Монтрезор, екс-міністр юстиції Микола Оніщук, голова Нацбанку Володимир Стельмах та ін.

(Закінчення на стор. 17)

Канада надає військову підтримку Україні

Міністер оборони Канади Роб Ніколсон проголошує надання Україні військового обладнання. Військово-транспортний літак CC-130J Hercules відправився з бази канадських збройних сил в Трентоні, Онтаріо, для доставки військової техніки, яку Україна зможе використовувати для захисту східнього кордону проти російської аґресії. (Фото: КУК)

ОТАВА. – Конґрес Українців Канади 7 серпня привітав рішення уряду Канади щодо надання Україні військового обладнання, в розмірі до 5 млн. дол. Канада в черговий раз показала, що вона однозначно підтримує народ України у його хоробрій боротьбі на захист суверенітету і територіяльної цілісности своєї країни перед обличчям російської аґресії.

Прем’єр-міністр Канади Стівен Гарпер заявив:

„Сьогодні військово-транспортний літак CC-130J Hercules вирушить до України з бази канадських збройних сил в Трентоні в першому з серії летів для достави військової техніки, яку Україна зможе використовувати для захисту східнього кордону проти російської аґресії, сказав КУК.

Це обладнання – яке включає шоломи, балістичні окуляри, захисні жилети, аптечки, намети і спальні мішки – забезпечить фізичний і медичний захист тим, хто перебуває на лінії фронту. Логістичне обладнання, що надається, дозволить українській Прикордонній службі ефективно виявляти і відстежувати незаконне переміщення товарів і людей. Це те, про що Україна просила нас, і ми їй це надаємо“.

„Від імені українсько-канадської громади, я дякую урядові Канади за їхню постійну підтримку України. Допомога, оголошена сьогодні, а також санкції, запроваджені Канадою та її союзниками, ще раз підкреслюють той факт, що цивілізований світ залишається об’єднаним і не буде миритися з російською аґресію проти України“, – заявив Павло Ґрод, президент Конґресу Українців Канади. – Канада в черговий раз продемонструвала міжнародне лідерство в якості однієї з перших країн НАТО, яка надала військову підтримку Україні. Ця підтримка дозволить Україні захиститись себе від російської аґресії, екстремістської і терористичної діяльности, підтримуваної Кремлем“.

КОМЕНТАР У ВАШІНҐТОН ПОСТ

Росія повинна негайно звільнити українську героїню Надію Савченко

Олександер Моцик,
Посол України у США

Вже понад місяць минуло з того часу, як Росія незаконно затримала старшого лейтенанта Збройних сил України Надію Савченко. Цей випадок є одним з найяскравіших свідчень безпосередньої причетности Росії до конфлікту, нав’язаному нашій країні терористами, яких підтримує Кремль.

Н. Савченко була захоплена проросійськими бойовиками на сході України під час виконання своїх службових обов’язків – захисту батьківщини. Згодом її було передано до Москви, де поводження з нею відзначилося брехнею та нехтуванням її прав. Це почалося з поширення цинічного міту щодо її арешту, який, як стверджує Москва, стався після того, коли вона перетнула кордон, видаючи себе за втікачку. При цьому жодних фактів, які б переконливо пояснювали мотиви такого вчинку, не було надано.

Понад тиждень Росія не допускала українського консула до Н. Савченко. Тим часом вона піддалася численним допитам з боку представників російської влади і терористів, яких підтримує Російська Федерація. Їй було відмовлено в наданні послуг адвоката. Наразі Н. Савченко безпідставно звинувачують у причетності до вбивства двох російських журналістів у червні цього року. Сторона звинувачення не має жодних доказів на користь цієї відвертої брехні.

В Україні затримання Н. Савченко набуло широкого розголосу. Президент України Петро Порошенко заявив, що полонена українка є символом боротьби і військовою летункою, яка виявила справжній, потужний український моральний дух. Міністерство закордонних справ України висловило рішучий протест проти незаконного передання Н. Савченко до Москви та вважає її захоплення актом тероризму. Мільйони українців вимагають її звільнення.

Щоб чітко зрозуміти, що Н. Савченко значить для нашої країни, потрібно знати історію її життя та військової кар’єри. Надія народилася у Києві та виросла у патріотичній родині, довго мріяла про те, щоб мати можливість захищати свою країну і в 16-річному віці вирішила стати військовою.

Надія Савченко (Фото: Радіо „Свобода“)

В середині 2000-их років вона була єдиною українською жінкою, яка воювала пліч-о-пліч з американськими військовими в Іраку (у складі українського миротворчого континґенту). Сьогодні вона – єдина українська жінка, яка може керувати штурмовим літаком „Су-24“ та військовим гелікоптером „Мі-24“.

Надія Савченко – українська героїня. Її викрадення проросійськими терористами та незаконне утримання Росією, яка продовжує стверджувати, що не має жодного впливу на тих, хто захопив українську летунку, є зухвалим порушенням норм міжнародного права та прав людини. Її звільнення має бути заздалегідь вирішеною справою.

У відеозаписі її допиту, що нещодавно з’явився в інтернеті, Н. Савченко, прикута наручниками до металевої труби, каже, що не сподівається повернутися додому живою та додає, що вона цього не боїться.

Україна закликає Сполучені Штати, Европейський союз і все міжнародне співтовариство стати на захист Надії Савченко і вимагати її негайного звільнення.

(Коментар Посла України в США, оприлюднений в газеті „Вашінґтон Пост“ 7 серпня. Неофіційний переклад з англійської мови. Ориґінал розміщено за посиланням: http://wapo.st/1upfxr2)

АМЕРИКА І СВІТ

Ебола – загроза міжнародного значення

ЖЕНЕВА. – 8 серпня Світова організація охорони здоров’я оголосила, що поширення вірусу Ебола у Західній Африці несе загрозу міжнародного значення та є надзвичайною подією. Експерти, які виступали на засіданні Надзвичайного комітету, представили інформацію про останні події на територіях, де поширилася епідемія, і розповіли, які заходи були вжиті щоб зупинити спалахи захворювання та з якими проблемами їм довелося зустрітися. За підсумками засідань комітет зробив висновок, що спалах лихоманки, яка призвела до загибелі майже 1,000 осіб, несе ризик для здоров’я населення в інших державах. Можливі наслідки подальшого міжнародного поширення особливо серйозні з огляду на вірулентність вірусу, способи його передання, а також слабку систему охорони здоров’я в країнах, де виявлено таку проблему, йдеться в заяві організації. Члени комітету констатували, що для боротьби з епідемією потрібна співпраця всього світового співтовариства, і поскаржилися, що жителі західньоафриканських держав не завжди довіряють лікарям і не відразу звертаються в лікарні. Усім державам, у яких відзначені випадки захворювання, рекомендується оголосити надзвичайну ситуацію. Провідник кожної країни повинен особисто звернутися до народу, щоб надати громадянам інформацію про ситуацію, розповісти про кроки, які вживаються для розв’язання проблеми. *(Радіо „Свобода“)*

В Ізраїлі мир не наступає

ЄРУСАЛИМ. – У ніч на 8 серпня палестинське терористичне угрупування ГАМАС пустило дві ракети на південну територію Ізраїлю, вперше порушивши перемир’я в секторі Ґаза. Ракети було пущено за три години до закінчення дії режиму припинення вогню між ізраїльськими військами та ГАМАС. Водночас ГАМАС відкинув пропозиції про продовження перемир'я в секторі Ґаза, мотивуючи це тим, що Ізраїль не виконав вимог палестинців. Крім того, палестинська сторона вимагає повного виведення військ з анклаву, припинення бльокування території, відкриття пунктів перетину кордону і порту в Ґазі для судноплавства. Раніше палестинські урядовці Ґази повідомили, що в результаті конфлікту, котрий триває вже другий місяць, загинули понад 1,700 осіб, переважно мирних жителів. До оголошення перемир'я в реґіоні близько місяця проводилася військова операція Ізраїлю „Непохитна скеля“. За даними ізраїльських засобів масової інформації, її метою стало руйнування мережі „наступальних тунелів“, створених бойовиками ГАМАС для проникнення на ізраїльську територію. *(„Дзеркало тижня“)*

Соціологія російського антизахідництва

МОСКВА. – Новий рівень антизахідних настроїв в Росії зафіксований соціологічною службою „Левада-центр“. Зокрема число росіян, які визначають своє ставлення до США як „неґативне“, збільшилося з 44 відс. у січні цього року до 74 відс. в липні, що є максимумом за весь час спостережень. „На тлі кризи в Україні ставлення росіян до Заходу опустилося нижче показників, які ми відзначали в 1999 році в ході операції НАТО в Югославії“, – сказав для Російської служби „Голосу Америки“ Олексій Гражданкін, заступник директора „Левада-центру“. За словами соціолога, це четвертий пік антизахідних настроїв в пострадянській Росії. Неґативне ставлення росіян до Европейського союзу від січня цього року зросло майже вдвічі – з 34 відс. опитаних до 60 відс. в липні. Українська криза, відзначають соціологи, кардинально змінила ставлення росіян до України – понад половину (55 відс.) респондентів неґативно налаштовані щодо українців. „Ворогами країни“ росіяни вважають США (77 відс. опитаних), Україну (62 відс.), Великобританію (19 відс.) і Німеччину (12 відс.). Серед союзників – країни Співдружности незалежних держав і члени інтеґраційних проєктів Кремля – Білорусь і Казахстан, а також Китай (54 відс.). *(Радіо „Свобода“)*

Феномен Володимира Путіна

Історія час від часу висуває у площину загальної уваги людей спершу непримітних, недовчених, які завдяки збігові обставин та особистим амбіціям раптом стають відомими світові. Таким були виключений з університету Володимир Ульянов-Ленін, недовчений семінарист Йосиф Джуґашвілі-Сталін, виключений з школи Адольф Гітлер. Не складалася кар'єра і у капітана КҐБ Володимира Путіна, який, щоправда, закінчив університет, списавши дипломну працю у американських професорів Віліяма Кінґа і Дейвида Кліланда, але після навчання на курсах КҐБ солідним шпигуном не став, а працював у окупованій радянським військом Німецькій демократичній республіці на посаді директора Будинку дружби „СРСР-НДР", з якої був переведений у резерву КҐБ у званні підполковника запасу, займався заснуванням численних фірм, був звинувачений у махінаціях з харчами для Санкт-Петербурґу (збитки сягнули 122 млн. дол.), корупції, розкраданні бюджетних коштів, зв'язках з кримінальним світом.

Усе ж В. Путін викрутився з того лиха і навіть був запрошений на роботу до Москви. Коли адепти СРСР шукали заміну нетверезому Президентові Росії Борисові Єльцинові, то зауважили підполковника КҐБ В. Путіна і визнали, що він стане „слухняною конячкою". Це вже був шанс і В. Путін його не прогавив. Ожили надії відсторонених від годівниці силовиків з КҐБ та війська. За їхньої підтрмки В. Путін заходився відбудовувати радянську імперію. Для цього була потрібна місцева війна як засіб застрашення нації. Були вибухом знищені кілька будинків, і військо рушило до Чечні та Даґестану. Наступним завданням стала максимальна централізація влади, контроля над ключовими галузями економіки. В. Путін силою забрав усю енерґетику від приватних підприємців, декого з неслухняних загнав за ґрати або й на той світ. Були знищені усі інституції, які служили посередниками між владою і народом. Сталися замовні вбивства журналістів. Усі структурні реформи були заморожені, на владні посади призначено вузьке коло силовиків з оточення В. Путіна. Вибори стали химерою. Взаємини з Заходом повернулися до стану „холодної війни".

В. Путін боїться розвитку демократії у молодих незалежних державах. Французький журналіст Марк Дюґен у 2008 році написав про В. Путіна: „Путін уявив, що він – велика персона і вирішив відкинути повагу до людського життя, поставив жорстокість на службу своїм ідеям. Чечня була загрозою його імперіялізмові – він зрівняв її з землею. Україна стала дивитися на Европу – він відключив їй газ. Грузія присягнула на вірність Европі – він у неї увірвався". Відтоді світ зазнав від В. Путіна значно більше прикрого. Він автократів у Киргизії та Узбекистані, націлився на загарбання України. Усе це під оплески просталінських генералів та задурманеного народу.

Сам він виявився надто нездарним в особистому житті – його покинула дружина, обидві доньки живуть за кордоном, кохаються з чужинцями. У В. Путіна залишається один шлях – залякати світ російським національним імперіялізмом, відновити СРСР, загнати під його вплив Кубу та Венесуелю, інші народи. Це вже було в історії. Добре було б В. Путінові при цьому не забувати про долю подібних попередників, які теж мріяли про світове панування і зверхність своїх диктатур.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріялах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода" або її видавця.

ІСТОРІЯ

Розвінчана „велич" імперії зла

Петро Часто

Сучасна українська суспільна думка вже великою мірою визволилася від великодержавних доктрин і мітів Москви, однак, повернення історичної правди залишається актуальним завданням, оскільки йдеться не лише про царський чи совєтський імперіялізм, але й про нинішню політику Кремля, котра дає всі підстави стверджувати: все в людському світі здатне змінюватися, окрім антигуманної, антицивілізаційної сутности Російської держави. Пересвідчуватися у незмінности цієї злої суті допомагають системні, комплексні дослідження, здійснені західніми істориками, яких тяжко звинувачувати в політичній чи ідеологічній заанґажованості.

Обкладинка збірника праць 12 вчених під заголовком „Російський імперіялізм"

Саме до таких досліджень належить упорядкований відомим американсько-українським істориком, професором Ратґерського університету Тарасом Гунчаком збірник праць 12 вчених під заголовком „Російський імперіялізм" (Видавничий дім „Києво-Могилянська академія", 2010 рік). Це україномовна версія англомовного видання 1974 року, що тоді мало дещо конкретнішу назву: „Російський імперіялізм від Івана Великого до Революції". Тепер воно доповнене трьома високоякісними текстами, присвяченими післяреволюційному шляхові Російської імперії, знаної як СРСР. Це праці д-ра Юрія Шаповала „Радянський Союз як різновид історії Росії: як усе почалося", д-ра Володимира Бандери „Вимір визиску України Росією" і д-ра Т. Гунчака „Імперії тяжко бути рівноправним сусідом".

Отже, від первісної з'яви цього збірника минуло рівно 40 років, й було б дивно, якби сьогоднішній читач подекуди не відчув контексту того іншого часу або й своєрідности світорозуміння котрогось з авторів – тим соліднішого, чим менше схильного до категоричних оцінок і присудів У цьому зв'язку є доволі характерним елеґантна репліка з передмови д-ра Т. Гунчака до видання 1974 року: „Упорядник збірки розуміє імперіялізм як поширення влади і впливу однієї нації або держави на інші нації, території або групи людей, однак, він жодним чином не пропонував цього або іншого означення імперіялізму визначній міжнародній групі авторів, які взяли участь у написанні книжки. Попри відмінності в підходах, автори відштовхувалися від цього базового розуміння смислу російського імперіялізму, даючи власне означення цьому поняттю…".

Тим часом ця толерантна передмова упорядника задає всій книжці сильну критичну тональність, зокрема й епіграфом, узятим з Карла Маркса: „Незмінною залишається політика Росії. Її методи, її тактика, її прийоми можуть мінятися, але провідна зірка цієї політики – світове панування – залишається незмінною". Цей критичний струмінь, розвиваючись на незаперечній фактологічній базі і залученій широкій бібліографії, пронизує збірник до останньої сторінки, водночас ніде не збиваючись на самоцільне популяризаторство.

Загальний „Вступ" належить вже покійному американському історикові Гансові Когнові (1891-1971), спеціялістові зі східньоевропейських і російських досліджень. Зокрема корисне – для душевної рівноваги читача – його нагадування, як слово „імперія" трансформувалося у своїй асоціятивності – від часів давнього Риму, „широко визнаного вартівника світового миру" до новітнього імперіялізму – „найостаннішої форми тієї примітивної гонитви за владою, яка гнала королів і народи вперед ще з часів фараонів шляхом нагромадження дедалі більших територій та політичної влади".

„Вступ" заохочує до зіставлення різних імперіялізмів – зокрема американського і російського, автор каже, що вони мають багато спільних рис – тим цікавіше у наступних розділах шукати відповіді на порушене д-ром Г. Когном майже сакраментальне запитання: чому Америка виявила себе як імперія захисту людських свобод і прав, а Росія – як одвічна душителька цих свобод і прав, а в XX ст. – як „сталінський напівсхідній деспотизм, який у деяких аспектах повертав країну до часів Івана IV"?

Росію, більше звідану українцями через незліченні фізичні і духовні страждання, читач знайде у праці Генрі Р. Гуттенбаха, спеціяліста з культури та інтелектуальної історії Східньої Европи, „Витоки російського імперіялізму". Зокрема у підрозділі „Релігія і російський експансіонізм". Рядки, варті зацитування: „Хоча релігійний принцип в Росії ніколи надміру не підносили на шкоду політичним інтересам, він завжди слугував корисним виправданням, щоб приховати приземленіші мотиви, які лежали в основі московських загарбань… Російська Церква, зі свого боку, ніколи не припиняла підбивати цивільну владу до розширення кордонів Московії. Відтоді, як руські митрополити з 1328 року осіли в Москві, вони дедалі більшою мірою надавали моральну підтримку експансіоністським амбіціям московських князів. Голова руської Церкви носив титул Митрополита Київського та всієї Русі, тож, з формального погляду, межі його юрисдикції виходили далеко за кордони Московії, а отже,

(Закінчення на стор. 18)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Люблю всім серцем Україну

Живу я в Києві, мені вже 55 років. Вірші пишу давно, не раз друкувався в українських газетах. Коли почалася в Києві революція, був на Майдані, писав вірші, їх друкували в інтернет-виданні.

Кажуть, що дуже мало правдивої інформації про події на українському Донбасі потрапляє до громадян Европи, Америки, до громадян всього світу. Тому я й пишу до Вас, можливо, мої вірші зможуть прочитати громадяни інших країн і зрозуміють, хто ж на Україні справжній фашист, бо саме так називає нас, патріотів України, московська пропаґанда.

Люблю всім серцем Україну,
У мирний чи воєнний час,
Життя, на жаль, за Батьківщину
Віддати можу тільки раз!
Свята земля князів великих,
А потім славних козаків,
З часів середньовічних, диких
Зростала поміж ворогів!
Тут наших пращурів могили,
Пробиті шоломи князів,
Вітрила „чайок" в морі білі,
Журливі пісні козаків!
Тут Святослав спочив сміливий
Ордою вбитий за дари,
Тут Володимир справедливий
Народ хрестив свій у Дніпрі.
Тут захищали від навали
Полки, а потім – курені,
Тут зрадників на кіл саджали –
Не зароблять на війні!
Тут українська – наша слава!
По неї знов до нас прийшли!
До бою кличе всіх держава
За щастя рідної землі!

* * *

Так, ми колись були братами…
Та „путлєр" ввів війська в Донбас!
Хоч „Град" страшний стоїть
між нами –
Не переможете ви нас!
За нами – наша Батьківщина,
Загарбники цинічні – ви!
Ніколи вільна Україна
Кремлю не схилить голови!

Олекса Руденко,
Київ

Вирядила мати сина на війну

Яна Павлик, мати двох синів, написала мені про своїх дітей. Старший син Руслан Павлик щойно закінчив Львівський університет. Він молодий боксер, багаторазовий переможець змагань з цього виду спорту, нагороджений багатьма медалями. Валентин Павлик, молодший брат, спортсмен-гімнаст, студент. Йому нещодавно виповнилося 18 років. Старший син увійшов до збірної команди України, аби вже цього року виступити на республіканському та европейському ринґах.

Але спортивну кар'єру йому довелося терміново відкласти, бо він, без найменших вагань, відгукнувся на поклик і пішов захищати Україну. Ось вже місяць серед таких же побратимів він перебуває в найнебезпечнішій точці, біля Донецька.

Я. Павлик має добре серце, щиру, чесну і чуйну душу матері-українки. Вона, майже самотужки, виростила своїх синів. Проводжаючи старшого сина на битву, вона сказала: „Хтось мусить захистити Вітчизну, і як така місія випала тобі, гідно виконай цей обов'язок".

Вона разом з багатьма віруючими пішла до Зарваниці, щоб поклонитися Зарваницькій Божій Матері і просити у Пречистої Діви та її Сина Ісуса Христа заступництва для українських дітей, які тепер стали воїнами-захисниками, відважними лицарями України.

Оксана Маковець,
Сіфорд, Вірджінія

Руслан Павлик (сидить посередині) серед вояків антитерористичної операції на Донбасі.

Про досвід та назву терористів

У зв'язку з варварським знищенням пасажирського літака на Донбасі та загибеллю майже 300 пасажирів та членів залоги, у російській пресі висловлювалися думки, що серед терористів-бойовиків немає експертів з використання ракетних комплексів, а тому вони поза підозрою у скоєнні злочину. На мою думку, саме навпаки. Оскільки серед терористів немає експертів з цього фаху, то підозра падає на них, бо експерти розрізняли б, де літак військовий, а де – пасажирський.

Також варто доповнити термінологію щодо тих сепартистів чи бойовиків. Їх варто називати білоґвардійцями, котрих у свій час ніхто не міг зупинити. Вони чинили погроми та україножерство. Така назва тепер історично виправдана.

Д-р Василь Рождественський,
Вудгевен, Мінесота

Від редакції. Назвати проросійських терористів білоґвардійцями було б великою честю для них. Помилкою руху „Біла ґвардія" та його війська було несприйняття ідеї незалежности України, а в цілому вони вели боротьбу за повалення більшовицької диктатури. До „білого війська" добровільно пішло чимало освічених, духовно багатих людей, які передбачали страхіття більшовизму.

„Рускій мір" на межі краху

П'ять років тому уряд Росії офіційно проголосив 28 липня державним днем Хрещення Русі. Яким же було здивування і самих православних росіян, і багатьох апологетів Російської Православної Церкви, коли вони цьогоріч побачили на екранах телевізорів не помпезний патріярший хресний хід, а велетенське море віруючих мусульман, які вщерть заповнили не тільки всю центральну частину, але й мікрорайони Москви.

На цей день припало одне з найбільших свят ісляму – Ураза Байрам, яке визнавцями цієї релігії відзначається з нагоди завершення священного місяця посту Рамадан. Сотні тисяч мусульман завмерли у молитві біля своїх мечетей. Ця картина виглядала вражаюче, адже вона спостерігалася у місті, яке вважається столицею „руского (читай – православного) міра". Але з сотень православних церков столиці у цей день віяло пусткою, а навколо вирувало свято іншої релігії, яка не має жодного відношення до Хрещення Русі. Така віровизнавча палітра для „столиці Святої Русі" зовсім не нова, а навпаки – типова.

Рада муфтіїв Росії відразу звернулася до влади з вимогою збільшити кількість мечетей (їх зараз у Москві чотири). В інакшому випадку в мусульман не буде іншого вибору: деякі з них чи то жартома, чи то всерйоз нагадують московській владі про долю численних православних храмів Константинополя, який нині по-турецьки називається Стамбул.

500-літня імперська концепція Москви як Третього Риму добігає кінця. Московитський „великий князь" (він же – татаро-монгольський хан Якуб, син великого хана Улу-Мухамеда) Іоанн III за намовою своєї дружини Софії Паолеолог, зрікся ісляму і прийняв православ'я, щоб перетворити московський улус Золотої Орди у світову потугу – на противагу католицькому Заходові і Османській турецькій імперії. Щоб осягнути мети, московські правителі впродовж століть вогнем і мечем підкорили сотні народів і племен, пролили ріки невинної крови, вихолостили суть християнства, перетворивши його в інструмент насилля, але мети так і не досягли. Самодержавство ганебно впало, а на його місці постала імперія зла – СРСР, яка, не змінюючи суті, змінила лише ідеологію, взявши на озброєння замість казенного православ'я комуно-більшовизм.

Дикунський експеримент також зазнав краху. Але імперська манія всесвітнього панування не зникла. Стара ідея Третього Риму нині постала в новій іпостасі „Руского міра", промоторами якої стали теперішній Московський патріярх Кирило і володар Кремля Володимир Путін.

Правда, програма-мінімум „Руского міра" набагато скромніша. Йдеться наразі про утримання в орбіті Москви хоча б України та Білорусі. І задля осягнення цієї мети російський імперіялізм розв'язав криваву війну на українському Донбасі. Але, незважаючи на конвульсивні намагання врятувати імперію зла, на смерть, розруху і хаос, які сіє північний антихрист, Україна та її християнство рішуче скидають окови „Руского міра". І недалеко вже той час, коли московське політичне православ'я, яке не має нічого спільного з духом Євангелія і вірою в Бога, виявиться непотрібним ані в мусульманській Москві, ані в християнському Києві. Крах „Руского міра" неминучий.

о. Ігор Пелехатий,
директор Католицького
єпархіяльного видавництва
„Нова зоря",
Івано-Франківськ

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

УНСоюз на фестивалі

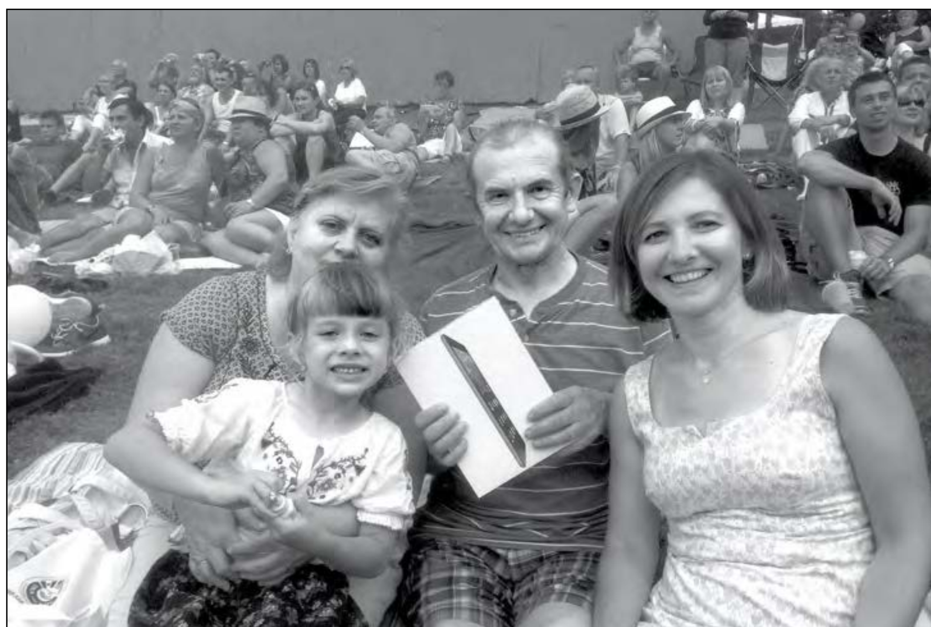
КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – Інформаційний кіоск Українського Народного Союзу щороку влаштовується на фестивалях, що відбуваються на Союзівці. До альтанки-ґазебо УНСоюзу приходить чимало гостей, щоб отримати свіжі числа газет „Свобода" та „Український тижневик", розпитати про продукти і події, а то й просто привітатися з працівниками УНСоюзу.

Цього року наша команда підготувала понад 1,000 жовтих пакетів з написами „УНСоюз і громада – друзі на усе життя" у які були вкладені часописи та інформаційні матеріяли УНСоюзу. На доповнення до інформаційного кіоску УНСоюз спонзорував майданчик, заповнений кольоровими книжками, повітряними кулями та малярським приладдям для малих гостей. Добровільні художниці Маріянна та Діяна Гаврилюк безкоштовно розмальовували дитячі личка.

Для розваги гостей фестивалю УНСоюз спонзорував льотерію з вільною участю для усіх. Щасливий переможець Антон Чернишин повернувся додому з новим „iPad Air".

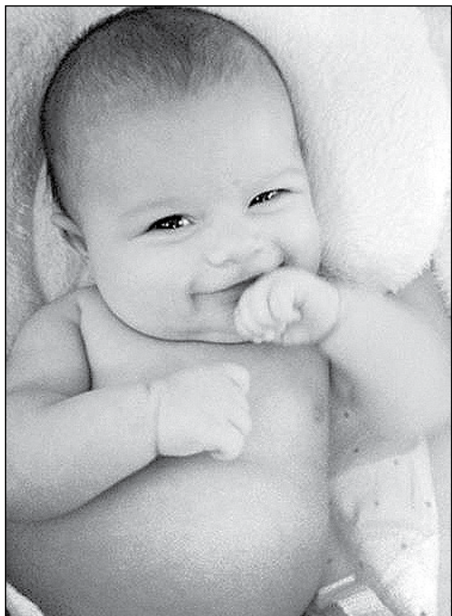

Багато юних учасників Фестивалю української культури, що відбувся на Союзівці, виявили бажання мати на личках українські символи.

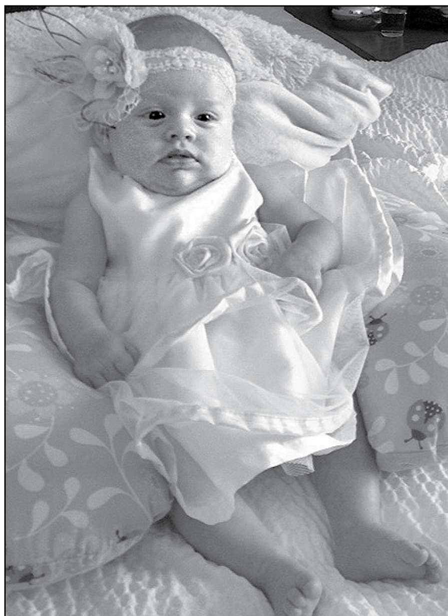

Антон Чернишин (в центрі) з родиною та новим „iPad Air". (Фото: Юрій Симчик)

НОВІ ЧЛЕНИ УНСоюзу

Саммер-Линн, дочка Дона і Тереси Боннерів з Пітсбурґу, Пенсильванія, – нова членка 96-го Відділу УНСоюзу. Її забезпечила бабуся Сильвія Наґи.

Наталя-Калина Рудик, дочка Николи і Келі Рудиків з Шраб-Овк, Ню-Йорк, – нова членка 8-го Відділу УНСоюзу. Її забезпечили дідусь і бабуся Стефан і Оля Рудики.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

СФУЖО провела річні наради

ПАРИЖ. – У річних нарадах Світової федерації українських жіночих організацій (СФУЖО), які відбулися 10-12 липня, взяли участь 35 делеґаток і гостей від організацій, які входять до складу СФУЖО. Були присутні голова Союзу Українок України Ореслава Хомик, яка прибула з союзянками Марією Гнатюк, Галиною Шиманськоюю-Карп'юк та Уляною Шиманською- Карп'юк, голова Всеукраїнської ліґи українських жінок Марія Петрова, гості з Парижу.

Голова СФУЖО Орися Сушко подала детальний звіт за минулий рік, який був прийнятий оплесками. Інформації про фінансовий стан та справи, пов'язані з статутом, були прийняті учасниками нарад. Екзекутиві було надано похвалу за успішно виконану працю за останній рік. Складові організації подали звіти про свою діяльність. Більшість з них зробили це в авдіовізуальній формі.

Д-р Марта Кічоровська-Кебало – головний представник СФУЖО до Економічної і соціяльної ради ООН – подала інформації про діяльність і працю при ООН. Вона нагадала, що головним представником до Департаменту публічної інформації є Ірена Яросевич, а в комітетах працюють ще шість осіб, представила Олександру Куновську, новопризначеного представника СФУЖО до ООН в Женеві і зв'язкову до Департаменту гуманітарних справ в Женеві.

Після звітів О. Хомик висловила всім подяку за те, що в країнах їхнього поселення жінки звертають особливу увагу на допомогу Україні. О. Сушко попросила всіх встати і заспівати „Ще не вмерла Україна".

Під час офіційних нарад було прийнято дві нові організації до складу СФУЖО, а саме Українці в Нідерляндах та Україна Плюс з Італії. Тепер до СФУЖО входять 29 організацій з 18 країн світу. Також СФУЖО отримала запрошення провести наступні річні наради в Римі або в Стокгольмі. Учасники прийняли ці запрошення оплесками і погодилися, щоб наступного року річні наради відбулися в Стокгольмі, а через рік – в Римі. Лави прихильників СФУЖО поповнила учасниця Майдану, молода патріотка У. Шиманська-Карп'юк.

Напередодні нарад делеґація прибула до міста Сенліс, побувала біля монументу Королеви Франції Анни Ярославни, вшанувала пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 років біля меморіяльної плити, розташованої поруч з цим пам'ятником. Того ж вечора урочисте відкриття нарад відбулося з участю місцевих гостей. Промовив молитву о. Михайло Романюк, після чого привітав присутніх з наголосом на важливості спільної праці світового жіноцтва.

(Закінчення на стор. 18)

Відбулася щорічна конвенція Української Православної Ліґи

Делеґати 67-ої щорічної конвенції Української Православної Ліґи Української Православної Церкви в США. (Фото: Наталя Білинська)

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – 24-27 липня в осередку Української Православної Церкви (УПЦ) в США відбулася 67-ма щорічна конвенція Української Православної Ліґи (УПЛ) – центральної мирянської організації Церкви. Тема конвенції: „Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони наситяться" (Мт. 5:06).

Делеґати парафіяльних відділів з усієї країни почали свої збори Літургією в Церкві-пам'ятнику св. Андрія, просячи благословення та дякуючи Господеві за досягнення в організації молоді УПЦ в США та в Україні. Промовляли Митрополит Антоній та Єпископ Даниїл.

Віруючі молилися за єдність Української Православної Церкви в Україні, яка несе на собі величезну відповідальність за духовну опіку населення під час важких умов життя в країні.

Делеґати молилися також за уряд, Збройні сили і народ України під час трагічних подій, руйнівних не тільки для України, але й для народів усього світу, за душі жертв на борту знищеного ракетою терористів літака Маляйзійської авіокомпанії.

УПЛ заснував у 1947 році Архиєпископ УПЦ в США Іоан Теодорович, який пізніше став першим Митрополитом Церкви. Ліґа творила і проводила спортові та громадські заходи на місцевих, реґіональних і національних рівнях. Програма таборування була створена 55 років тому спочатку в орендованих таборах, а потім, протягом останніх 35 років, на власному таборі Всіх святих в Емлентоні, Пенсильванія, де діти віком від 3 до 19 років збираються щороку. Ліґа створила молодшу УПЛ на початку 1960-их років, як підготовчу організацію для майбутніх провідників старшої Ліґи та УПЦ в США.

УПЛ утворила Стипендійний фонд ім. Митрополита Іоана (Теодоровича) і Стипендійний фонд Лінн Савчук-Сарона Кузьбит. Перший надає допомогу у вигляді щорічних стипендій семінаристам, що навчаються у Софійській семінарії або в іншій православній семінарії. Другий фонд забезпечує академічні стипендії для членів молодшої УПЛ на вищих студіях з права. Ці дві стипендійні програми надали понад 300 тис. дол. на стипендії протягом років свого існування.

Конвенцію УПЛ продовжили конвенційні комітети молоді, християнської опіки та місії, освіти, членства і розвитку, зв'язків церковних і зовнішніх, підтримки духовенства і покликання. Делеґати зустрілися в секційних засіданнях, щоб запропонувати програми і методи, які сприяли б дальшому розвиткові Ліґи. Комітети представили рекомендації для подальшого розроблення програм господарювання і жертвування, закликали членів УПЛ до участи у студентських місіонерських командах, які відвідують сиротинці в Україні, обслуговують потреби літніх членів парафій.

Консисторія УПЦ в США

Пресфонд „Свободи"

за червень 2014 року

$	NAME	LOCATION
100	PETRENKO, ANYA & JURIJ	ASHTON, MD
	POPEL, GEORGE	MONMOUTH JCT, NJ
80	HALIV, MYKOLA	NEW YORK, NY
60	STASIW, ROMAN	CONGERS, NY
55	BARANETSKY, VOLODYMYR	MAPLEWOOD, NJ
50	DUTKA, OREST	FLUSHING, NY
	GAWDIAK, IHOR & NATALIE	COLUMBIA, MD
	KOZAK, JAROSLAW & KALYNA	HUNTINGDON VLY, PA
45	KAWALEC, CHRISTINA	NORTH BRANCH, MN
	SALECKI, ANNA	BRONX, NY
35	BONACORSA, CHRISTINE	BELLEVILLE, NJ
25	ANDRIANIW, N	SAN JOSE, CA
	ANDRUSHKIW, VERA	TROY, MI
	CLARK, ZIRKA	BLOOMFIELD HILLS, MI
	NEBESH, EUGENE	PARMA, OH
	PLYS, IRENA	PRINCETON JCT, NJ
20	DZIUBA, CHRISTINE	ROCHESTER, NY
	GELETA, BOHDANNA	COLLEGE PARK, MD
	HAWRYLKO, EWSTACE	WARREN, MI
	HIRNIAK, TARAS	NEW YORK, NY
	KURYLIW, IHOR	WESTON, ON
	LONCHYNA, ORYSIA	TROY, MI
	LYSKO, WOLODAR & MARTHA	CRANBURY, NJ
	MYCHALCZAK, MYKOLA	MANLIUS, NY
	PALAMAR, HALYNA	PHILADELPHIA, PA
	PROCYK, ROMAN	HUNTINGDON VLY, PA
	RUDYK, VERA	SOUTH WINDSOR, CT
	TATCHYN, STEPHANIA	TIMONIUM, MD
	ZOBNIW, ANNA	PIKESVILLE, MD
15	BEMKO, IHOR	EDINBORO, PA
	CECHOSH, PETRO	TORONTO, ON
	KOSTIUK, THEODOR & ALEXANDRA	SILVER SPRING, MD
	MYSYSHYN, MARYANN	SPRINGFIELD, MA
	ZOBNIW, LUBOMYR	BINGHAMTON, NY
10	DIJAK, LARISSA	SCHAUMBURG, IL
	DZIMAN, MICHAEL	MAPLEWOOD, NJ
	HERETZ, ROXANA	RUTHERFORD, NJ
	JURKIW, ZENOWIA & GEORGE	STERLING HEIGHTS, MI
	JUZWIN, JOSEF	RUTHERFORD, NJ
	KANDIUK, BOHDAN	GLEN SPEY, NY
	KLACHKO, LUBA	NEW PROVIDENCE, NJ
	KRAWCIW, JAROSLAW	NORTH PROVIDENCE, RI
	KUZMINSKYJ, LEON	WEST SENECA, NY
	LEOCZKO, NATALIA	MATTHEWS, NC
	LIMONCZENKO, ALEXIS	SAN MATEO, CA
	LYS, MARIA	PIERSON, FL
	MALANIUK, EUGENIA	SUNNY ISLES BCH, FL
	POHORECKYJ, ALEXANDRA	YONKERS, NY
	PYSARIW, JUDY	WYOMING, RI
	ROZDOLSKY, OKSANA	CHICAGO, IL
	SAWCHAK, GEORGE & PATRICIA	RYDAL, PA
	STRYZAKOWSKI, OLGA	TRENTON, NJ
	SWYRYDENKO, J	HUNTINGTON, CT
	TETYANECHKO, WASYL & LIDIA	BRIDGEPORT, CT
	ZYNJUK, OSTAP	SILVER SPRING, MD
5	DUSANIWSKY, BOHDAN	BUFFALO, NY
	HAWRYLUK, OLGA	STUYVESANT, NY
	HAWRYLUK, ROMAN	COTTEKILL, NY
	KMETA, TEREBUS	YONKERS, NY
	KOVALEVSKY, MICHAEL	SAINT PAUL, MN
	PASTUSHENKO, TATIANA	NEW PROVIDENCE, NJ
	PYLYPIUK, MARKO	WESTON, ON
	SAFIAN, WALTER & ANNA	NEW YORK, NY
	SOLONYNKA, MICHAEL	NEW HOPE, MN
	TRACH, IRENE	WESTON, ON
TOTAL FOR JUNE: $1390		

ПРЕСФОНД АЛЬМАНАХУ-2014

$	NAME	LOCATION
35	PILKIW, ROMAN & DARIA	TORONTO, ON
27	BILANIUK, LARISSA	WALLINGFORD, PA
20	SMITH, CHRISTINE	HARRISBURG, PA
	SUBCHAK, LESIA	CANTON, OH
15	HARASOWSKYJ, IVANNA	CHICAGO, IL
	KARYJ, STEFANIA	JACKSON, NJ
	PAVLISHYN, IGOR	ASTORIA, NY
10	BILYK, STANISLAVA	BASEHOR, KS
	GURAN, BOHDAN	VENICE, FL
	JARYMOWYCZ, WOLODYMYR	WASHINGTON, PA
	JOWYK, NADIA	ARLINGTON, VA
	MIRCHUK, IHOR	EASTON, PA
5	BOYAR, ANNA	SADDLE RIVER, NJ
	SHUMYHORA, JAROSLAW	BRIDGEPORT, CT
$207	**TOTAL FOR JUNE 2014**	

Щиро дякуємо всім жертводавцям за підтримку пресфонду „Свободи"

ШАНОВНІ ДОПИСУВАЧІ! Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

Українці виявили солідарність з грузинським народом

Учасники віча з нагоди шостої річниці збройного нападу російських військ на Грузію. (Фото: Олександер Костирко)

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – 8 серпня на Театральній площі міста відбулось віче з нагоди шостої річниці збройного нападу російських військ на Грузію. Попередня подібна акція відбулася три роки тому на знак підтримки грузин, які переживали важкі дні у конфлікті з Росією. Тепер українці опинилися в подібній ситуації, і віче стало виявом солідарности з братнім народом.

Організатором акції став провідник громадської організації „Воля“ Назар Обідзінський. До віча долучилась обласна рада разом з головою Валентиною Коваленко. Завітали на віче представники Посольства Грузії в Україні Тимур Караселідзе, Отар Орканідзе та Давид Бочаришвілі. Захід почали з Молебню, який провели представники українських церков.

„Російська аґресія об’єднує народи світу. Єдність між українським і грузинським народами довжиною в століття. Ми завжди щиро вболівали за Грузію, зараз ставимо собі за приклад їхні реформи. Нам заважає внутрішній ворог, а грузини показали приклад, що можна і таких ворогів подолати, можна оновити міліцію, суди і прокуратуру. Тоді жоден зовнішній ворог нам не страшний“, – сказав в своєму виступі народний депутат Леонід Даценко.

На думку голови обласної ради В. Коваленко, дата початку російсько-грузинської війни – 08.08.08 – символічна. „Ці три числа означають рококовану долю. Усе за таким сценарієм відбувається в Україні. Коли Росія зрозуміла, що не може вплинути на дух, то почала фізично знищувати українців“, – зазначила В. Коваленко.

У акції взяли участь члени обласного відділення Всеукраїнського об’єднання ветеранів. Людей прийшло небагато через велику спеку.

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Усе місто прийшло на похорон вояка

Олександер Вівчарик

СМІЛА, Черкаська область. – Усе місто прийшло 9 червня на похорон командира групи розвідки „Холодний Яр" батальйону „Айдар" Євгена Войцехівського, який загинув у місті Щастя на Луганщині. Звучала сумна пісня „Пливе кача по Тисині".

Бойові побратими на похороні Євгена Войцехівського. (Фото: Олександер Вівчарик)

Є. Войцехівський в армії служив десантником, брав участь у миротворчій місії у колишній Югославії, був весь час на Майдані у Києві, потім був активістом Черкаської самооборони, а наприкінці травня поїхав на схід України. Терористи приїхали до Щастя о 5-ій год. ранку автом під українським прапором. Є. Войцехівський вийшов до них першим…

Митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан з Української Православної Церкви Київського патріярхату наголосив, що нелюди, які воюють проти України, не є християнами, бо порушили основні Божі заповіді Божі.

Відспівували героя представники трьох церков. Не було священика з церкви Московського патріярхату.

Голова обласної Ради Валентина Коваленко вручила батькам вояка його посмертну нагороду „За заслуги перед Черкащиною".

Пом'янули полеглих вояків УПА

Євген Цимбалюк

УЖИНЕЦЬ, Рівненська область. – У селі, біля пагорба з металевим хрестом на верхів'ї, де поховані в 1945 році вояки УПА, 19 червня відбулося багатолюдне віче. Панахиду відслужив благочинний Української Православної Церкви Київського патріярхату Володимир Левандовський разом з священиками благочиння.

Меморіяльна дошка на честь Ганни Лесик в селі Підгайці. (Фото: Євген Цимбалюк)

Відбулося покладання квітів до пам'ятного знака. Співав патріотичні пісні чоловічий вокальний ансамбль „Передзвін". Ветерани УПА поділилися споминами про те, якою важкою ціною давалося Україні воля та незалежність.

У 1944-1945 роках в лісах довкола Ужинця діяла група УПА, в яку входила зв'язкова Ганна Лесик на псевдо „Буйна", уродженка сусідніх Підгайців. Фатальним для неї та інших вояків став другий день Великодня 1945 року, коли місцем для тихого святкового дійства стала стара цегельня. Але повстанці помітили облаву. Почався бій – нерівний і нетривалий. Г. Лесик останній набій залишила для себе.

Карателі перенесли тіла загиблих в лісовий масив. Недавно ініціятори-пошуковці натрапили на місце захоронення. Відбулася урочиста церемонія перезахоронення полеглих. Над братською могилою постав хрест.

Подарували авта воякам

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Шість допоміжних маневрених авт „Nissan NP300", пофарбованих у захисні кольори, 4 серпня передав голова обласної адміністрації Юрій Ткаченко батальйонові територіяльної оборони „Черкаси". Загальна вартість автівок становить близько 2.5 млн. грн.

Сприяли в закупівлі авт добродії, серед них – патріот України, який живе у США, а підприємство має у Великобританії. Спонзор українського війська побажав залишитись неназваним.

Батальйон „Черкаси" перебуває у Котовську, Одеської области, і виконує завдання охорони кордону з Придністров'ям. Командир батальйону Микола Радченко сказав, що авта будуть використані для боротьби з диверсійними групами.

„На сході вояки Національної ґвардії люблять цю машину. Вона надійна, потужна й невибаглива", – каже громадський діяч Юрій Сас, який повернувся з гуманітарної місії на Донбас.

Передання авт воякам батальйону територіяльної оборони „Черкаси". (Фото: Олександер Костирко)

У школі українських прикордонників

25 липня „Свобода" розповіла про похорон керівника Навчального центру вишколу молодших спеціялістів прикордонної служби „Оршанець" у Черкасах генерала Ігоря Момота, який загинув під час антитерористичної операції на сході України. У центрі побував постійний дописувач тижневика, телеоператор Олександер Костирко. Нижче вміщено його репортаж з цієї школи.

Відповідно до директиви Міністерства оборони України від 1 травня 1992 року, Оршанський орденів Суворова, Кутузова і Олександра Невського танковий полк, який після розпаду СРСР було виведено з Польщі, передали у розпорядження Державного комітету у справах охорони державного кордону. 1 липня 1992 року полк було перейменовано на Оршанський навчальний прикордонний загін. 6 грудня 2007 року загін отримав найменування – Навчальний ґвардійський оршанський орденів Суворова, Кутузова і Олександра Невського навчальний центр підготовки молодших спеціялістів прикордонної служби.

Ідея створення навчального центру належить генералові Валерієві Губенку.

Першим командиром навчального загону був полковник Віктор Бондарець. Під його командуванням танковий полк було переведено на Черкащину. Оселилися серед лісу в наметах. Місто гостинно зустріло вчорашніх танкістів – майбутніх прикордонників, яким допомагали, чим могли, хоча місцеве життя тоді було скрутним.

В короткий термін частина почала створювати військове містечко. Запам'яталося, як старшини освоювали українську мову і намагалися давати інтерв'ю репортерам виключно державною мовою. У їхньому середовищі був відчутний високий ентузіязм і бажання бути корисними молодій державі. Перший випуск навчальний загін зробив восени 1992 року. Другим командиром у 1993-1997 роках був полковник Григорій Гуленко, потім – генерал-майор Володимир Нечаєв, з січня 2008 року – Ігор Момот.

1 липня 2006 року Черкаський навчальний прикордонний загін реформовано у Навчальний центр вишколу молодших спеціялістів. Центр розпочав навчання військовослужбовців за контрактом.

У Навчальному центрі постійно вдосконалюється навчально-матеріяльна база – навчальні кляси, лябораторії з предметного навчання, навчальні пункти контролі, спортивне містечко з стадіоном.

П'ять разів навчальний батальйон брав участь у військових парадах в Києві, які були присвячені святкуванню річниць Незалежности України.

Поштова адреса: Навчальний центр, селище Оршанець, вул. підполковника Красника, 1, Черкаси, 19601 Ukraine. Електронна адреса: cherkasi_ncpms@pvu.gov.ua.

Вишикувано особовий склад Навчального центру. (Фото: Олександер Костирко)

Слід рішучіше позбуватися спадку каґебізації, каже В’ятрович

СТЕНФОРД, Каліфорнія. – 8 серпня в Інституті Гувера (Стенфордський Університет) відбувся семінар, присвячений виявленню спільних ознак різних тоталітарних режимів. На семінарі з доповіддю про останні роки антиукраїнської діяльности КҐБ в Україні виступив директор Українського інституту національної пам’яті, голова вченої ради Центру досліджень визвольного руху Володимир В’ятрович.

На думку історика, повалений революційним Майданом режим Президента Віктора Януковича пробував відродити антинародний характер КҐБ в Україні, але хоч це йому не вдалося, „Україна досі відчуває на собі тяжкий спадок каґебізації, якого варто якнайшвидше позбутися, зокрема провівши серед українців лікування пам’яттю“, — наголосив В. В’ятрович.

Далі він розповів, як в останні дні радянської влади в Україні каґебісти намагалися прилаштуватися до мінливої політичної ситуації. 20 серпня 1991 під час путчу в Москві урядова преса повідомляла, що КҐБ, міліція і військо взяли ситуацію в Україні під контролю і „запобігли можливим проявам невдоволення владою з боку націоналістичних сил“. Влада стверджувала, що загалом „дії і зміст документів, авторами яких є Державний комітету з надзвичайного стану (ГКЧП), позитивно сприймається різними верствами населення. Ситуація в трудових колективах республіки спокійна“.

Через декілька днів опозиція на чолі з Борисом Єльциним взяла верх у Москві. В Україні розпочалися масові мітинґи з вимогами виходу республіки зі складу СРСР. Тон повідомлень КҐБ змінився, і 22 серпня ця таємна служба вже визнала, що „населення республіки стежить за ситуацією в країні з великою тривогою і стурбованістю і засуджує авантюрну групу державних службовців, яка намагалася здійснити переворот“.

Директор Українського інституту національної пам’яті Володимир В’ятрович.

Проте спроба КҐБ таким чином втримати в суспільстві свій вплив зазнала поразки, оскільки рух українства за державну незалежність з кожним днем набував все більшої масовости.

В. В’ятрович наголосив, що важливу ролю в розвалі КҐБ в Україні відіграло також часткове відкриття каґебістських архівів. „Співробітники, які працювали з секретними документами, побачили справжнє обличчя радянської влади. Такі відкриття все більше підважували льояльність до комуністичної ідеології, чинної влади та її органів безпеки. Тому зараз нам важливо забезпечити, щоб архіви радянських каральних спецслужб стали доступними суспільству, а не охоронялися сучасними силовими структурами“, – сказав В. В’ятрович.

Для цього Український інститут національної пам’яті, який став урядовим органом, запланував створити спеціяльний архів національної пам’яті для збереження і відкритого опрацювання документів спецслужб колишнього СРСР у формі Галузевого державного архіву Українського інституту національної пам’яті.

Діяльність Інституту дозволяє впровадити європейський підхід в політиці доступу до архівів, а саме доступу до архівів спецслужб із забезпечення обов’язкової можливости для кожного громадянина дізнатися об’єктивно про всі елементи своєї історії.

На цьому ж семінарі презентував свій проєкт керівник електронного архіву визвольного руху Андрій Когут. Ідея е-архіву виникла весною 2010 року. Коли В. Янукович став президентом України, в гуманітарній політиці країни почались зворотні, реґресивні зміни: замість демократичного підходу був використаний старий совєтський, коли документи КҐБ утаємничуються і звичайні громадяни до них не мають доступу.

Від того моменту, як директором Архіву Служби безпеки України було призначено В. В’ятровича, він почав програму оцифрування архівів, і до весни 2010 було оцифровано близько 20 тис. документів. До дня інавґурації В. Януковича всі оцифровані документи були передані до двох університетів, восени 2010 року розпочався проєкт е-архіву спільно з Львівським національним університетом ім. Івана Франка.

Керівник електронного архіву визвольного руху Андрій Когут.

Сьогодні в електонному архіві у вільному доступі через Інтернет є понад 15 тис. систематизованих та описаних електронних копій документів з історії ОУН та УПА. Архів постійно наповнюється новими документами, розповідаючи про минуле XX ст. в Україні, структури визвольного руху, політичні репресії та діяльність нацистського та комуністичного тоталітарних режимів. Історики та волонтери проєкту збирають, систематизують та описують документи, щоб зробити більш зручним доступ для колег та усіх зацікавлених.

А. Когут також розповів про пляни удосконалення ресурсу: „Ми плянуємо додати російську та англійську мови інтерфейсу, розробити електронний робочий стіл для дослідників з персоніфікованими закладками і теґами, створити фотоархів, включити функції трансліттерації та перекладу англійською мовою, створити індекси за ключовими словами, забезпечити пошук документів за географічним принципом на інтерактивній карті“.

Нагадаємо, Електронний архів визвольного руху є спільним проектом Центру досліджень визвольного руху, Львівського національного університету ім. Івана Франка та Національного музею „Тюрма на Лонцького“.

Прес-центр Центру досліджень визвольного руху

Мужній приклад...

(Закінчення зі стор. 1)

чости припинити це інтерв’ю, незважаючи на ту обставину, що воно ішло у прямий етер.

А далі – офіційне розшаркування-вибачання Редакційної ради „Громадського телебачення“ перед москвичкою, і рішення – відсторонити Д. Яневського від творчої праці в прямому етері на три місяці.

У зв’язку з такою несправедливою покарою хотілося б спитати ту невідому Редакційну раду: чи кращим варіянтом для неї і для її справи було б, якби лукава московська „захисниця людських прав“ Т. Локшина перед широкою авдиторією свідомого українства пропаґувала, на догоду Кремлеві, те, що явно суперечить правді?

І як тепер ця сама Редакційна рада буде знову звертатися до свідомого українства з закликами фінансово подтримувати „Громадське телебачення“ – нібито як журналістську альтернатву усім виданням, котрі після революції ще не обтрусилися від пороху колоніяльного януковичівського режиму?

Вельми насторожує ще й та обставина, що мало хто в журналістській громаді України належним чином оцінив активну громадянську позицію Д. Яневського і його відданість власним переконанням. Покищо можна говорити тільки про єдиний схвальний відгук, щоправда – глибокий і переконливий. Головний редактор журналу „Український тиждень“ Юрій Макаров: „…Громадське телебачення як установа перебуває в полоні забобону, який чомусь вважає проявом „стандартів журналістики“. Ці стандарти, що складалися поступово впродовж століть у відносно благополучних країнах і віддзеркалюють їхні реалії, передбачають, зокрема, в будь-якому протистоянні можливість висловитися учасникам протистояння з обох боків. Так от, не треба від самого початку давати трибуну (мікрофон, етер) представникам сил, які заздалегідь не здатні сприяти формуванню об’єктивної картини правди. Не треба кликати на токшоу фахових пропаґандистів, брати інтерв’ю в провокаторів, цікавитися думкою залежних „експертів“, які жодної власної думки не мають і не можуть мати. Для цього треба переглянути збірку засадничих правил, перестати ставитися до них, як до мертвих скрижалей, а перейнятися їхнім початковим патосом: журналіст діє в інтересах суспільства, сприяє його поінформованості, компетентності й адекватності, виходить з загальнолюдських цінностей і намагається убезпечити споживача від пропаґандистського забруднення мізків, дезорієнтації…“.

Так що даремно „четверта влада“ в Україні намагається цілою і неушкодженою у своїй попередній якості переповзти революційний поріг і вдавати, нібито нічого не змінилося.

Російські вантажівки...

(Закінчення зі стор. 1)

їнську територію.

Міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров заявив про неможливість передання вантажу. „Представники Міжнародного комітету Червоного Хреста зустрінуть вантаж на кордоні з Україною у пункті, який був узгоджений з київською владою, оглянуть його та будуть слідувати разом в Луганську область“, – повідомив С. Лавров.

Заступник голови Адміністрації Президента України Валерій Чалий висловив занепокоєння великим числом вантажівок, які прямують до українського кордону.

Він наголосив, що якщо Росія хоче долучитись до надання міжнародної допомоги, то це має відбуватися у відповідности до українських та міжнародних правил.

„Приймати та розподіляти допомогу має Міжнародний комітет Червоного Хреста“, – наполягає В. Чалий.

„Колона з Росії не сертифікована Міжнародним комітетом Червоного Хреста“, – зазначив речник інформаційного центру Ради національної безпеки й оборони України Андрій Лисенко. У самому комітеті Червоного Хреста здивовані тим, що Росія відрядила до України якийсь вантаж. Представник організації пояснив: „Росія мала спершу надати перелік того, чим плянує допомогти Донбасові, а такого списку Червоний Хрест не отримав“.

Політолог Володимир Фесенко вважає, що, пропонуючи гуманітарну допомогу, Кремль переслідує дві меті. Перша: створення уявлення про країну-„миротворця“, яка нібито не причетна до ситуації на Донбасі і переймається гуманітарною ситуацією у цьому реґіоні. Друга – провокування прикордонного конфлікту між Україною і Росією.

13 серпня перефарбовані військові вантажівки наблизилися з Росії до кордону України. Про дальший розвиток подій „Свобода“ розповість у наступному числі.

(За повідомленнями Бі-Бі-Сі, Радіо „Свобода“)

НОВИНИ З ДІЯСПОРИ

Українці Росії звернулися до Путіна

До „Свободи" 6 серпня надійшла вміщена нижче копія відкритого листа українців Росії до Президента Російської Федерації Володимира Путіна. Це звернення підтримали українці інших реґіонів Росії і підписали провідники „Українського конґресу Росії" і його відділень на Камчатці, в Красноярскому краї, Якутії, реґіональної організації „Українці Москви", Сибірського центру української культури в Омську, українських національно-культурних автономій Єкатеринбурґу, Комі, Калінінґрадської і Мурманської областей, Петрозаводська, Сургута, Башкортостану, Новосибірська, українських земляцтв Хабаровського краю, Поволжя, міста Тольяті, „Просвіта" у Ярославлі, Центру української культури „Джерело" в Томську, Союзу українського народу Калмикії, ряду інших.

Президентові Росії
Володимирові Путінові

Відкритий лист членів-засновників громадської організації „Українська національно-культурна автономія Санкт-Петербурґу"

За підсумками перепису населення в Росії проживає близько 4 млн. українців, а за неофіційними даними громадян Росії, вихідців з України налічується понад 20 млн. Українські громадські організації у відповідності з законодавством Російської Федерації беруть активну участь в культурному і громадському житті і здійсненні програм толерантности у своїх реґіонах. Однак у інформаційному просторі країни (з екранів телевізорів, радіо, газет) на порушення діючих законів та Конституції РФ звучать заклики до війни з українцями від добровольців, які хочуть воювати, та деяких осіб, котрі мають державні повноваження.

Українофобні виступи та заклики навіть до „Убий „укра"!" перестали бути винятком у інформаційному просторі. Це можна розцінювати як заклики до міжнаціональної ворожнечі між народами Росії та України. Через таку інформаційну політику стаються розколи на міжнаціональному ґрунті в родинах, у виробничих колективах. Українцям стало небезпечно виявляти свою національну ідентичність. Згідно соціологічних опитів понад половина росіян вважає Україну ворожою державою.

З урахуванням непростої міжнародної, міжнаціональної ситуації, звертаємося з проханням до Президента Росії, як ґаранта конституційних прав і свобод громадян, вжити заходів до недопущення розпалювання міжнаціонального поділу.

М. Волик, А. Дручило, Т. Зубик, М. Жигло, Н. Коваленко та 36 інших.

Санкт-Петербурґ,
9 липня 2014 року

До й після...

(Закінчення зі стор. 3)

ти; майбутній вихід Великої Британії з ЕС змальовували як практично доконаний факт.

Тим часом в українській журналістиці йшла потужна реклама Росії та Білорусі – аж до репортажів (Перший канал Національного радіо!) про те, як у Вітебській області затримали двох п'яничок за кермом, і яке покарання вони за це отримали. Саме під час януковичівської псевдоевроінтеґраційної кампанії український етер заповнили матеріяли про дрібні, навіть дріб'язкові події місцевого маштабу – але неодмінно позитивні – в Росії та Білорусі.

Якби не добрі сподівання й небажання вірити в найгірше, задовго до 21 листопада 2013 року можна було з упевненістю сказати: асоціяції з ЕС не буде, бо януковичівська евроінтеґрація – фіктивна. Надто вже промовистим був „мейнстрім" більшости тодішніх медіа. Надто вже відверто вони ліпили з Евросоюзу образ чогось як не ворожого, то, поза сумнівом, чужого й далекого.

Нині все це залишилося позаду, в минулому.

Ще одна цікава особливість. До кінця минулого літа, тобто до початку економічних війн Росії проти України, картина світу, що її малювали українські газети, була дуже простою: всі країни відстоюють свої інтереси, й відстоюють так, як можуть. Українцям утовкмачували: для відстоювання своїх інтересів геть усі країни не гребують засобами: мовляв, улаштовуючи торговельні війни проти України, Росія захищає свої інтереси; все природно, так і має бути; а Україна мусить захищати свої. І знову ж, представники тодішньої опозиції теж виказували саме такий погляд на речі.

І лише на початку минулого вересня наші журналісти нарешті згадали про міжнародне право. Якщо не помиляюся, першим зробив це Петро Порошенко в етері Савіка Шустера – з переліченням норм міжнародного права та підписаних Росією угод, які вона брутально порушувала. Поза сумнівом, П. Порошенко був зацікавленою стороною (його цукеркова фірма „Рошен" стала однією з найбільших жертв торговельної війни), але запропонований ним дискурс від того не втрачав актуальности.

Тему підхопили, й порушення Росією основоположних принципів міжнародних взаємин, зокрема й економічних, стало провідним кутом зору на проблему. Тривало так, утім, менше трьох місяців: щойно стало відомо про відмову від асоціяції, як тема порушення Росією міжнародно-правових норм геть зникла, ніби її й не було: Газети – принаймні, не відверто опозиційні – знову завели стару пісеньку про захист Росією її національних інтересів, про природність її кроків і про те, що вона нібито має на це повне право.

Сьогодні тема порушення Росією всіх можливих норм та принципів міжнародного права стала загальною – надто вже очевидним і надто кривавим це порушення нині є. Але хто знає? Якби не багаторічне базікання про захист інтересів, якби кожне, бодай невелике, порушення Росією принципів та норм міжнародного права наші журналісти одразу фіксували й давали йому належну оцінку – може й до нинішніх подій не дійшло б. Адже сьогодні Росія теж захищає свої національні інтереси – такі, якими вона їх бачить, і так, як вважає за потрібне. І розв'язана нею інформаційна війна – це теж захист нею її інтересів. Пропаґанда вседозволеності, пропаґанда права сили – от чим були насправді велемудрі теревені про захист національних інтересів, буцімто ніяк і нічим не обмежених.

Ще однією рисою інформаційного супроводу евроінтеґрації по-януковичівськи було плекання стереотипів. Один з численних прикладів – жовтневий (2013 року) етер Національного радіо, розмова з гостем студії; надто вже вона запам'яталася. Тема – евроінтеґрація. Про ЕС – лише схвально, ніякої „чорнухи", але... „Ми – надто різні", – такою була ідея розмови. Мовляв, европейці понад усе цінують порядок; пунктуальність і педантизм – вони звикли слухатися владу, мало не сліпо їй підкорятися (?!), а все їхнє життя – суворо реґляментоване. Але й у нас є свої переваги – емоційність, щирість: „Ну, хіба ж можуть европейці так по-слов'янськи емоційно радіти й веселитися?".

Висновок напрошувався безварiянтний: нашому „емоціо" нема чого робити серед европейського „раціо". В авдиторії навіть запитання не мало виникнути: европейські пунктуальні педанти – це хто? Еспанці? Італійці? Греки? Поляки? Румуни? Українському загалові втовкмачували ідею Евросоюзу як чогось буцімто гомогенного, де й близько немає місця розмаїттю.

Це втовкмачування сприяло розколу й самої України. У тому ж таки Донбасі неодноразово доводилося чути від вельми освічених людей, для яких „бандерівці" – то лише ярлик: „Західні українці – не такі, як ми: вони закриті, з усією душею вони до вас не поставляться". Тут пропаґанда ставила знак рівности між закритістю й нещирістю – та й, до того ж, оцього „від усієї душі" на Донбасі теж особливо помічати не доводилося. Донбаська „широта душі" була таким самим стереотипом, як і західньоукраїнська „нещирість" – але в обидва вірили, бо західньоукраїці й географічно, й ментально близькі до Европи, а Европа ж – „не така, як ми".

Нині протиставлення Европи Україні теж відійшло в минуле. Ну, майже відійшло: скажімо, Сергій Коротаєвський в авторській програмі „Про це говорять" (радіо „Ера", що на 1-му каналі) робить це мало не щодня – хоча й м'яко, не в лоб. Скажімо, за С. Коротаєвським, Росія веде гібридну війну проти України за напрацьованими на Заході методиками. Логіка тут, звісно ж, просто чудова: якщо вам на ногу впав комп'ютер – винен Біл Ґейтс. Але варіяції на цю тему лунають щодня.

Втім, сьогодні це таки виняток. А от трансльоване пресою уявлення про Евросоюз як про щось гомогенне й однорідне піти в минуле ніяк не хоче. Мабуть, у десятках джерел доводилося читати: от ратифікує Угоду про асоціяцію українська Верховна Рада, ратифікує Европарламент... Те, що її мусять ратифікувати ще й парляменти всіх 28 країн – членів ЕС, і саме там можуть трапитися неприємні несподіванки, майже ніхто не підкреслював. Тож повідомлення про те, що угоду вже ратифікували Латвія, Литва та Румунія (раніше, ніж Україна!), для чималої кількости українців стало несподіванкою – в тому розумінні, що вони, можливо, й гадки не мали про таку необхідність.

Російська та проросійська (зокрема й януковичівська буцімто „евроінтеґраційна") пропаґанда довго навіювала образ Евросоюзу як такого собі „Союзу антирадянських капіталістичних республік (і монархій)". Як дзеркального аналога СРСР. Мовляв, усім керує Брюсель, він диктує, що й у яких кількостях якій країні виробляти, та й узагалі в ЕС – мало не плянова економіка. Мовляв, балтійські країни домагалися незалежности, а в підсумку з одного союзу переметнулися до іншого. Мовляв, Брюсель знищить найпотужніші галузі української промисловости.

Чимало українців саме так і вважають. Не далі, як 24 липня, на тому ж таки 1-му каналі Національного радіо, у програмі „Український вимір" в першому ж запитанні слухача пролунала впевненість: Брюсель тепер установлює в Україні тарифи на комунальні послуги, нав'язуючи конкретні цифри.

Або ж зустрічається як варіант: Брюсель налагодить в Україні потужну конкурентоспроможну економіку. Пасивними, споживацькими – от якими є чимало очікувань від асоціяції з ЕС.

Просвітницької інформації про Евросоюз, про його природу й засади існування як не було, так і немає – за рідкісними й безсистемними винятками. Та що там казати: листопадове (після відмови Януковича від підписання асоціяції) число одного дуже респектабельного й дуже патріотичного журналу прикрашала обкладинка „Викрадення Европи", де на коні в образі Европи було зображено Анґелу Меркель. Редакції й на думку не спало: тим самим вони підтримали одну з підвалин російської й проросійської пропаґанди, яка зображує А. Меркель як такого собі „евросоюзівського генсека".

Зокрема для більшости українців невідомим (або, принаймні, не усвідомлюваним) залишається основоположний факт: Брюсель не командує країнами-членами; його суверенітет є вторинним, похідним від сукупного суверенітету країн-членів. Сільське господарство, де й справді існують квоти на виробництво? То сільське господарство взагалі є особливою галуззю за дуже багатьма суттєвими чинниками – недаремно ж його завжди виокремлюють з-поміж інших! Що ж до інших галузей, то ситуація кінця 1960-их років, коли комуністична Рада економічної взаємодопомоги (РЕВ) директивно, в наказовому порядку згорнула виробництво трамваїв у Східній Німеччині, щоб сконцентрувати їхнє безконкурентне виробництво в Чехословаччині, – в ЕС така ситуація принципово неможлива.

Та що там казати: для багатьох українців уявлення про Евросоюз так і залишаються стереотипами, а не знанням. Програма „Вікно в Европу" на 5-му каналі? Так, вона дає чимало інформації, але є радше інформаційною, ніж просвітницькою. І – назва, назва! Вона ж відсилає до ще одного поширеного стереотипу – що то Петро І „прорубав вікно в Европу" і для України теж! У даному разі образність і лаконічність назви навряд чи є виправданою – в саме такому варіянті; красива форма містить шкідливий (бо неправдивий) зміст.

Надто багато стереотипів – так можна в цілому визначити інформаційну ситуацію, що склалася довкола Евросоюзу. І виправляти ці стереотипи в нас не поспішають. Хоча б для того, щоб не давати українцям невиправданих очікувань, які рано чи пізно призведуть до розчарування, і не спонукати їх висувати до ЕС необґрунтованих вимог. Не навіювати їм, ніби повне членство України в ЕС є вирішеним питанням, і треба лише почекати. Адже нині п'ять країн є офіційними кандидатами на членство в Евросоюзі – це Ісляндія, Македонія, Сербія, Туреччина й Чорногорія; вже подала прохання на членство Албанія. Це аж ніяк не означає, що саме в такому порядку вони й вступатимуть, але нині Україна перебуває в самому хвості цієї черги.

Зрештою, так і не доводилося чути чіткої відповіді на фундаментальне запитання: асоціяція з ЕС – це користь чи шкода? Активізує вона українську економіку чи знищить її? Майже, за дуже малою кількістю винятків, не доводилося чути, що різниця – в економічній стратегії: якщо ми збираємося нічого не міняти й хочемо стати багатими, їдучи на рештках та уламках радянської економіки – то, поза сумнівом, знищить; якщо ж ми хочемо збудувати модерну й конкурентоспроможну економіку – то дасть потужний стимул. Асоціяція з ЕС – це шанс, це спонука для давно назрілих змін, але в жодному разі не дійна корова для доїння. И чи скористається Україна цим шансом – то вже залежить від неї самої.

Прості, здавалося б, речі, але як же бракує їх в інформаційному потоці!

(„Телекритика")

Борис Бахтєєв – український політолог, Донецьк.

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

На виставку прибули 56 „Запорожців“

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – 20 липня на Дерибасівській вулиці міста відбулася виставка вітчизняних авт „Запорожець“, 10 яких представили одесити, а ще 46 прибули з Києва, Миколаєва, Житомира, Хмельницького, Кам’янця-Подільського та Запоріжжя. Володар одного з „Запорожців“ приїхав з російського міста Сочі. Організував акцію „ЗАЗ-клюб Одеса“.

Власники авт показували своїх вигадливо прикрашених залізних коней, а жителі міста і численні туристи фотографувалися біля них, особливо біля автомобілів, прикрашених державною символікою та національними орнаментами.

На виставці „Запорожців“. (Фото: Сергій Горицвіт)

Музей відвідала гостя з Бразилії

Інна Нагорна

РІВНЕ. – 3 серпня до Літературного музею Уласа Самчука завітала хрещениця У. Самчука – Марґарита Бжеська, яка проживає в Бразилії.

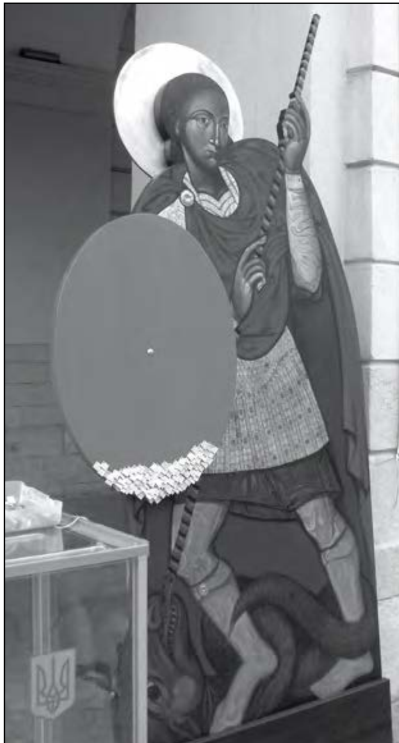
Вона оглянула нещодавно презентований у музеї збірник художніх творів свого тата Романа Бжеського „Вояк“, який з’явився у видавництві „Азалія“ місцевої організації Національної спілки письменників України у серії „Бібліотечка Літературного музею Уласа Самчука в Рівному“, і подарувала для музею щойно видану і презентовану в Тернополі батькову книгу „Нариси з історії українських визвольних змагань 1917-1918 рр.“.

Марґарита Бжеська біля пам’ятника Уласові Самчуку в Рівному.

Про відвідини у далекому 1942 році Р. Бжеського у Крем’янці та хрестини його дочки У. Самчук написав у книзі „На коні вороному“.

Повернувся „Львівський лицар“

Сьогоднішній „Львівський лицар“. (Фото: Марта Осадца)

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – До міста повернувся „Львівський лицар – скульптура, яку вирізьбив з суцільного стовбура липи у 1916 році скульптор Ян Юліуш Нальборчик. Вона вособлювала боротьбу місцевих мешканців проти Росії.

Коли Львову загрожувала російська аґресія, городяни, жертвуючи на купівлю зброї, забивали у скульптуру металеві цвяшки, у такий спосіб „зміцнивши“ її металевими латами. Столітній лицар зберігається в історичному музеї.

Тепер історія повторилася – Росія знову стала аґресором щодо України. 30 липня відбулося урочисте відкриття символу протистояння України проти російської аґресії. „Львівський лицар“ повернувся до міста як постать Юрія Змієборця, котрий є патроном міста.

Кожен, хто допоможе військовим на суму більшу ніж 100 грн., зможе забити пластину з тризубом у щит скульптури. Ще одну пластину він отримає у подарунок на згадку про допомогу українському війську.

В Одесі буде пам’ятник Новодворській

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Валерія Новодворська – російський політик, публіцист, журналіст, дисидент, правозахисниця – пішла з життя 12 липня на 65-му році життя. У звільненні України вона вбачала і свободу Росії. Удома у неї висіли український прапор та портрет Степана Бандери. Інколи ця відома усім „росіянка з українським серцем“ вдягала подаровану їй киянами чудову вишиванку.

Люди завжди пам’ятатимуть її теплі дружні слова про Україну: „Ви зуміли зберегти ідеали Київської Русі, яка була першою в Европі з економічного й політичного потенціялу. Україна пішла на Захід. Ви не відразу почнете жити як у Евросоюзі. Але ви навчилися працювати, тому що вас не годували ні нафта, ні газ. Путін не має шансів, Україна переможе!“.

Створення пам’ятника В. Новодворській в Одесі ініціював правозахисник Олег Спину. Одесити вже зібрали на виготовлення пам’ятника 70 тис. грн.

Відроджено волинський серпанок

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – Кабінет міністрів України та громадська організація „Центр дослідження відродження Волині“ звернулися до ЮНЕСКО з пропозицією включити до списку нематеріяльної культурної спадщини волинський серпанок.

У місті Радивилові місцеві майстрині відродили технологію ткання серпанкового полотна і здійснили реконструкцію серпанкового жіночого вбрання, яке використовувалося на українських теренах до XX ст.

11 липня в Радивилові відбулася презентація колекції серпанкових костюмів.

„Легка напівпрозора домоткана тканина у давні часи була мрією українських дівчат, в неї вбиралися як прості селянки, так і заможні жінки, а щодо наречених, котрі вінчалися в церкві, то серпанкові мережива були неодмінним елементом їхнього одягу“, – каже радивилівська ткаля Мар’яна Олійник. Ткалі презентували серпанковий одяг в обласному краєзнавчому музеї, на багатьох фестивалях народних ремесел.

Радивилівські ткалі Мар’яна Олійник та Наталія Пуха (праворуч) представляють шанувальникам давнього українського побуту серпанковий одяг. (Фото: Євген Цимбалюк)

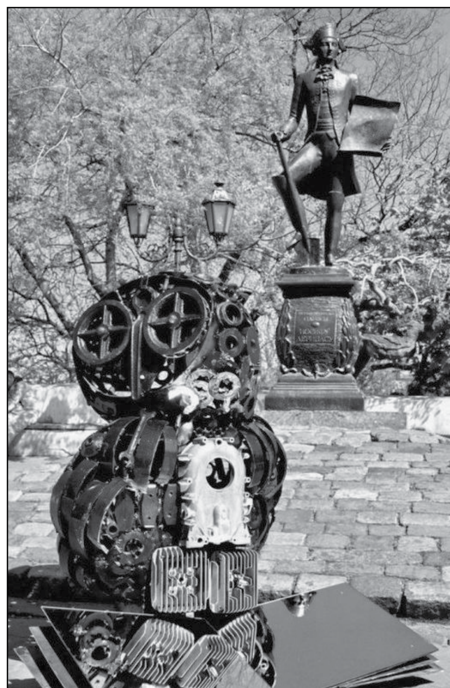
В Одесі – нова скульптура

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – У центрі міста, поруч з пам’ятником адміралові Осипові Дерібасові (Дон Госе де Рібасові), з’явилася сова – символ мудрости, яку створив скульптор Кирило Максименко з більоку циліндрів мотоциклетного двигуна. Перед совою він поклав символ пізнання – розкриту дзеркальну книгу, щоб кожен міг бачити у ній бажане. Невдовзі сова переміститься на вулицю Жуковського, де займе своє постійне місце.

Одесити знають К. Максименка як автора пам’ятника Стівові Джобсові, який було встановлено у 2012 році. Це єдиний на пострадянському просторі й другий у світі монумент на честь американця-винахідника.

Ще одна його скульптура „Мікрометр“ установлена на території Академії технічного реґулювання і якости. Майстер мріє про створення цілого саду скульптур.

Сова на Дерибасівській вулиці Одеси. (Фото: Сергій Горицвіт)

Путін знову на обкладинках відомих часописів світу

4 квітня у „Свободі" було вміщено копії обкладинок семи відомих часописів світу, які зобразили Президента Росії Володимира Путіна, як аґресора, завойовника Криму.

Після катастрофи маляйзійського авіолайнера, збитого підтримуваними Москвою сепаратистами на сході України, багато західних журналів і газет знову помістили на своїх обкладинках Президента Росії В. Путіна у вигляді кровожерного лиходія, брехуна, вбивці. Добірку таких обкладинок оприлюднило Радіо „Свобода".

„Newsweek" (США), 1 серпня.

„Der Spiegel" (Німеччина), 28 липня.

„Polska Niepodległa" (Польща), 28 липня.

„Time" (США), 4 серпня.

НАТО підтримує...

(Закінчення зі стор. 1)

ворчість для виправдання розпалювання війни. Я закликаю Росію піти справжнім шляхом миру. Припинити підтримувати сепаратистів. Відвести свої війська від українських кордонів. І взяти участь у щирому діялозі заради мирного розв'язання проблеми", – сказав він.

Генеральний секретар обговорив з Президентом Петром Порошенком підходи до поглиблення партнерства НАТО з Україною. Він також зустрівся з Прем'єр-міністром Арсенієм Яценюком, Міністром закордонних справ Павлом Клімкіним і Головою Верховної ради Олександром Турчиновим.

Президент Порошенко нагородив А. Ф. Расмусена українським Орденом Свободи за його особистий внесок у розвиток взаємин між НАТО і Україною і підтримку українського суверенітету. „Ми підтримуємо Україну в її боротьбі за збереження фундаментальних принципів, на яких ми побудували свої вільні суспільства", – сказав А. Ф. Расмусен, приймаючи нагороду.

На знак міцної підтримки і солідарности НАТО члени Альянсу вирішили провести спеціяльне засідання з Україною під час саміту НАТО в Велсі наступного місяця, яке допоможе „зробити наше партнерство ще міцнішим", зазначив Генеральний секретар. НАТО вже надає Україні поради в галузі оборонного плянування і військової реформи, і Альянс готовий інтенсифікувати цю підтримку. В червні міністри закордонних справ країн НАТО вирішили започаткувати чотири Цільових фонди на допомогу Україні. Вони стосуватимуться таких сфер, як командування і управління, логістика і перекваліфікація військовослужбовців, звільнених з лав збройних сил.

(НАТО)

Паралельна реальність...

(Закінчення зі стор. 4)

В іншому спецпоселенні – Комплексі відпочинку „Пуща-Водиці" – має право користування колишня керівниця Державного архіву комуністка Ольга Ґінзбург, колишній донецький генпрокурор Олександер Медведько, колишній Міністер надзвичайних ситуацій Михайло Болотських, колишній глава Київської міської державної адміністрації Олександер Попов, а також депутат Нестор Шуфрич.

У переліку мешканців також значиться померлий Іван Плющ. На дачі проживає його родина. Оскільки І. Плющ також збудував новий маєток на цій території, то його рідні фактично будуть жити в цьому закритому заповіднику політичної еліти ще багато років.

У списку мешканців також є декілька соратників Юлії Тимошенко. Єдиним представником нової влади, що мешкає в „Конча-Заспі", є Міністер оборони Валерій Гелетей, який оселився там за часів, коли секретаріятом президента керував Віктора Балоги, а сам В. Гелетей очолював Управління державної охорони.

Ще одна нота цинізму – в тому, що державними дачами на державній території, яка утримується за державні гроші, користуються чиновники, які часто мають також приватні маєтки. Наприклад, згідно з оприлюдненими деклясраціями тих же В. Литвина та В. Гелетея, в їхній власності є також інші будинки, а Р. Богатирьова, окрім державної дачі, отримала від українських платників податків також і квартиру на Печерську.

Що робити з державними дачами зараз – зрозуміти складно. З одного боку, існує громадський попит на знищення цих островів соціяльної нерівности. З іншого боку, чимало державних дач фактично не належать державі, оскільки укладені чиновниками інвестиційні договори на побудову маєтків замість напівзруйнованих будівель на багато років прив'язали мешканців до цієї території.

За великим рахунком, ці дачі мають бути продані – але ринок нерухомости в Україні лежить на дні. І в багатьох випадках ці будинки будуть нецікаві нікому, окрім тих самих чиновників, які їх спорудили.

Уряд міг би використовувати державні дачі для розселення біженців або реабілітації поранених. Але треба усвідомлювати, що перепрофілювання зробить ці об'єкти непридатними для подальшого продажу після закінчення антитерористичої операції, а зробити на цьому місці повноцінний шпиталь неможливо без тотального руйнування збудованих палаців.

Водночас, з іншого боку, чи має право М. Азаров, В. Литвин або Р. Богатирьова мешкати або тримати закритими палаци державних резиденцій, коли їхні співгромадяни потерпають в нелюдських умовах?

Коли в Україні нарешті зникнуть такі осередки радянської номенклятури, як державні дачі, на утримання яких щороку з'їдається 45 млн. грн., незрозуміло.

Новий керівник Державного управління справами Сергій Березенко не бачить сенсу продавати зараз ці будинки відставним чиновникам. Він каже: „Продати можна лише тоді, коли буде найвища ціна, і комплексно всю територію „Конча-Заспа", а не клаптиками по ділянках".

В його плянах – лише зменшення видатків на утримання „Конча-Заспи" та „Пущі Водиці". За словами С. Березенка, ДУС хоче вирахувати ринкову вартість землі, яка відведена під дачу конкретного чиновника, та змусити їх платити цю суму. Також він пропонує, щоб VIP-поселенці за свій рахунок винаймали охоронну фірму, а пости УДО залишити тільки біля кількох об'єктів, де мешкають колишні посадові особи, яким приписано мати пожиттєву охорону.

Але цей підхід принципово нічого не змінить – Р. Богатирьова, М. Азаров, В. Литвин, Р. Кузьмін, В. Пшонка та інші одіозні діячі вважатимуть, що домоглися свого – збудовані ними будинки і далі перебуватимуть в їхньому розпорядженні. А в Україні і далі існуватиме цей заповідник відвертого глузування над простими громадянами з боку корумпованих чиновників.

(„Українська правда")

Розвінчана „велич" ...

(Закінчення зі стор. 6)

йому було б вгідним запровадження єдиного політичного порядку в межах митрополії. Ідея розширеної Московії, яку підтримувала руська єрархія, стала ще запотребуванішою у зв'язку зі створенням окремого митрополичого престолу в Києві 1458 року… Зіткнувшись з загрозою втрати України на користь уніятського руху, московські митрополити та все духовенство почали наполегливо закликати до завоювання України…".

Наступна у збірнику – праця д-ра Емануеля Саркісянца „Переосмислення російського імперіялізму". У ній також застосований засіб порівняння: чому західня суспільна свідомість сприймала російську імперію, починаючи від царської, інакше, ніж британську, габзбурзьку, французьку чи німецьку? „З психологічного погляду цілком зрозуміло, що для чесного европейського дрібнобуржуазного ліберала сама безкраїсть Росії з її самодержцями, кочовиками і членами сект, які спалюють себе живцем, мала в собі щось лиховісне і незбагненне… слов'янство видавалося (очевидно, з вини панславістичного руху, який швидко вироджувався у москвофільство – П. Ч.) непримиренною протилежністю германських народів – у контексті протистояння антиіндивідуалізму й індивідуалізму. Карл Дицель пророкував у 1852 році, що „напівгнилий" російський народ врешті-решт закінчить комунізмом, і що революційна Російська імперія буде ще небезпечнішою для Европи за царську…".

Д-р Е. Саркісянц істотно уточнює найхарактернішу рису російського месіянізму: живильним його середовищем була інертна у внутрішньому житті імперії російська маса, а не держава, оскільки „держава була далекою від народу, а зовнішня політика й поготів".

Збірник містить ще предметнішу українознавчу працю д-ра Г. Р. Гутенбаха: „Україна і московська експансія" – з заглибленням в історію пробудження української національної свідомости, в обставини виникнення Козаччини і козацьких визвольних війн і дальшого поглинення України Московією. Автор узагальнює: „Російська імперія сплатила високу ціну за те, що загнала українське селянство в кріпацтво. Хоч вона в остаточному підсумку заволоділа багатством України й захопила контролю над торговельними шляхами до Чорного моря, їй довелося стати володарем відчуженого населення, яке мало хібащо тінь льояльности до офіційної Москви. Що жорсткішою була влада, то запеклішим ставало й бажання боротися проти неї. Ось таким є неспокійне тло історичних взамин між центральним урядом Радянського Союзу та громадянами України".

В газетному відгуку на цей корисний для українства збірник нема можливости зупинитися на усіх його текстах докладніше. Безумовно варті прочитання розділи „Панславізм чи панросіянізм" (д-р Т. Гунчак), „Росія і Балтійське море" (д-т Раґнгільд Мері Ґетон), „Російсько-польська конфронтація" (д-р Вальтер Ляйч), „Російське домінування на Балканському півострові" (д-р Траян Стоянович), „Російське проникнення на Кавказ" (д-р Фіруз Казамзадег), „Російське завоювання і колонізація Центральної Азії" (д-р Джефрі Вілер), „Російські зазіхання на Делекому Сході" (д-р Сун-Ґван Чанг")

У вже згаданій праці д-ра В. Бандери (до речі, від імені нашої читацької громади дякуємо йому за шляхетні зусилля, докладені до того, щоб цінний збірник побачив світ українською мовою) „Вимір визиску країни Росією" подано не лише статистику жахливої економічної експлуатації підсовєтської України московським центром, але й вказано на неґативну ролю російських оліхархів, котрі з перших днів відновлення незалежної Української держави захопили у свої руки важелі у першорядних ділянках української економіки.

Останній розділ, тобто стаття д-ра Т. Гунчака „Імперії тяжко бути рівноправним сусідом" (писана перед 2010 роком) закінчується традиційним запитанням: чи витримає кремлівське крівництво іспит на політичну розсудливість та проголошувану ним відданість універсальним принципам миру і демократії?

Сьогодні відповідь відома.

СФУЖО провела...

(Закінчення зі стор. 9)

У вітальному слові голова О. Сушко коротко представила цілі і завдання СФУЖО. підкреслюючи важливу ролю жінки в сьогоднішньому суспільстві. Голова Репрезентативного комітету Українських організацій Франції Наталка Пастернак висловила велике задоволення з приводу того, що річні наради СФУЖО відбуваються в Парижі. О. Сушко привітала голову Союзу Українок Франції Надю Мигаль та висловила їй сердечну подяку за велику попередню роботу для проведення нарад СФУЖО, вручила їй квіти і нагороду св. Княгині Ольги.

Місцева громада показала концертну програму з нагоди 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка. Вечір закінчився перекускою та приємним спілкуванням громади із гостями.

Під час нарад відбулися дві окремі дискусії. Мар'янна Заяць, голова Союзу Українок Америки, була модератором дискусії на тему „Статус жінок в країнах української діяспори". Учасники дискусії подали інформації про стан українського жіноцтва в їхніх країнах та розповіли про існуючі проблеми. Другу дискусію провела О. Сушко на тему „Справи, які нас об'єднують". Присутні подали теми, які цікавлять і єднають членів СФУЖО і обговорили можливості спільних акцій.

Після закриття першого дня нарад гості з України детально ознайомили учасників з ситуацією в Україні.

Наради завершилися 12 липня, після чого всі разом взяли участь у прощальній вечері. Особливий гість під час вечері Владика Борис Ґудзяк поблагословив страви і промовив душпастирське слово для присутніх.

Учасники нарад, які залишилися у Парижі, відвідали бібліотеку Симона Петлюри і взяли участь в вічі на підтримку України, організованому місцевими активістами. О. Сушко виголосила слово під час віча.

Що робити (Анна Маляр)...

(Закінчення зі стор. 2)

„Майдан", як дієвий арґумент для розмов у вищих кабінетах. Хоча будемо відвертими, цей арґумент слабшає день від дня.

То що робити з Майданом?

По-перше, прибрати всі намети. Свідомі молоді чоловіки з цих наметів мусять або йти у добровольці, або чекати на повістку і допомагати армії в тилу, бо тут теж чимало роботи.

По-друге, з представників усіх сил, рухів, організацій, ініціятив Майдану створити та залишити фізично на Майдані Незалежности „Координаційний центр". У цьому центрі мусить бути зібрана база контактів всіх бажаючих волонтерів, фахівців та небайдужих громадян, які готові за потреби прийти до тієї ж Верховної Ради, Кабінету міністрів, аби контролювати чи спонукати владу до дій. Сюди б могли приходити люди і пропонувати свою конкретну допомогу армії та країні.

Спроба створити координаційний орган з усіх організацій Майдану вже була, але вона розбилася об персональні амбіції ватажків. Відчувши запах народної підтримки та ймовірної влади, деякі провідники майданівських рухів зробили фальстарт та розкололи під себе перспективні громадські об'єднання.

Тому обов'язковою умовою збереження об'єднаних сил Майдану є табу на політичні амбіції. Громадська діяльність не повинна ставати стартовим майданчиком політичної кар'єри – бо, як показує досвід, громадськість починає працювати не на свої інтереси, а на піар конкретної особи.

Потрібно зберегти багатотисячну армію активістів та волонтерів, скоординувати їх діяльність на їхнє ж благо і благо всієї держави, але не перетворювати на політичний проект окремих людей чи політичних партій.

Хто повинен змінювати Майдан?

Всі чекають, що влада буде прибирати намети та розганяти людей, які в них живуть. Але жоден чиновник не хоче брати на себе такий моральний тягар – і правильно робить: надто свіжі та страшні спогади у чиновників відносно Майдану.

В нас народилось громадянське суспільство. Тож воно і мусить прийняти рішення про зміну форми народного протесту на більш ефективну та повідомити про це всіх мешканців наметів на Майдані. Це можна зробити під час недільного Віче.

Всім, хто продовжує підтримувати наметовий спосіб мирного протесту, хочу зауважити, що він на даному історичному етапі застарів та вичерпав себе. Треба рухатись далі, і нема коли зволікати.

Потрібно швидко змінювати мирний наметовий протест на об'єднання та координацію дій всіх сил Майдану в умовах воєнного часу.

Це останній шанс зберегти унікальний громадський рух, що народився, та спрямувати його у суспільно-корисне русло.

Анна Маляр – експерт-криміналог, громадська діячка, Київ.

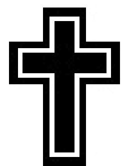
Що робити (Ігор Луценко)...

(Закінчення зі стор. 2)

результатів тривали десятиліття. Тому нам треба підготуватися до довгого шляху, треба мати чіткий плян дій щодо Майдану – в тому числі, ми маємо знати, що і як ми робимо, поки триває конкурс.

4. Майданові – особливий статус. Майдан має жити вже зараз! За відсутности життя простір заповнює нежить. І не дай Боже, щоб він перетворився в чергову територію розпилу грошей на казенні проєкти. Вийде нудно і соромно. Від властей потрібно лише одне – не заважати креативним ініціятивам. Майдан має отримати особливий статус, подібно до того, як мають особливий, екстериторіяльний статус університети в Европі. Це можна було б оформити окремим законом. З існуючих органів (Ради сотників, Кола довіри, Громадської Ради Майдану і т.д.) варто зформувати Наглядову раду, і на ротаційному принципі призначати завгоспів (комендантів) Майдану, які б несли відповідальність за стан Майдану та безпеку на ньому.

Ігор Луценко – голова Постійної комісії Київради з питань культури та туризму.

Уранці, 7 червня 2014 року, після короткої недуги, упокоїлася

св. п.

ГАЛИНА КОРОЛЬ

народжена 2 квітня 1925 року

Довголітня членка Українського Народного Союзу та багатьох інших організацій. Знана з багатьох доповідей та знаменита декляматорка.

В 1944 році Галина залишила Україну та переїхала до Австрії. В 1950 році виїхала до Вляху-Австрія. В 1950 році виїхала до Америки та поселилася в Елизабеті, Ню-Джерзі. Працювала в „Американ" фабриці як інспектор. В 1973 році вийшла заміж вдруге за д-ра Володимира Короля. В 1979 році разом з чоловіком переїхала до Ґротон, Конектикат, де її чоловік працював у знаній медичній лябораторії Файзер. В наступнім році запізнала д-ра Бориса Білокура, котрий запропонував Галі вчити українську мову, граматику та правопис. В 1994 році її чоловік Володимир відійшов на емеритуру та згодом Галина разом з чоловіком переїхали на Фльориду до Норт-Порту, де була велика українська громада.

Із самого початку Галина стала членкою багатьох організацій. Давала доповіді, деклямувала та співала у місцевому хорі.

Із хвилиною проголошення Незалежности України, Володимир зорганізував Товариство Допомоги Україні. Володимир та інж. Роман Свистун зайнялися працею: збирання фондів на пересилку допомоги фінансової Україні. Галина збирала книжки та пересилала до новоствореної бібліотеки в Миргороді, яка названа Бібліотекою Галини Король. Успіх був великий, громада щедро відгукнулася так фінансово як і збіркою книжок і одежі. Після 10-ти років товариство припинило свою працю. Життя проходило успішно, але старість незабарилася. Щораз менше було доповідей-деклямацій. Смерть почала в дуже скорому часі забирати членів Осередку.

В ранніх годинах при кінці травня мою Галю спаралізувало та 7 червня Галя упокоїлася, заосмотрена св. Причастям. Велика громада пращала нашу Галину. Похована на місцевому кладовищі біля своєї Мами.

Вічна Їй пам'ять!

д-р Володимир Король

Ділимося сумною вісткою, що 28 червня 2014 року, проживши 89 літ, відійшла у вічність в Overlook Medical Center в Саміт, Н. Дж., віддана Мама, Бабця і Прабабця

св. п.

Анна (Бобела) Муха

Анна народилася в Україні. До США прибула в 1949 році. Проживала 32 роки в Елизабет, Н. Дж., а згодом 28 літ в Линден, Н. Дж. Похована на цвинтарі Gate of Heaven в Іст-Гановер, Н. Дж., біля дорогого сина Стефана.

Анна шість років працювала для Singer Company в Елизабет, Н.Дж., та два роки для Western Electric в Кларк, Н. Дж. Була членом організації „Доньки України" та Українського Народного Союзу. Анна співала в хорах при Українській католицькій церкві св. Володимира та Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя. Любила танцювати, вишивати, працювати в городі, а найбільше - проводити час з найближчою родиною.

У смутку залишилися:

діти Діяна Маїзин з чоловіком Василем, Филипсбурґ, Н.Дж., Галя Коленело з чоловіком Ралфом, Флорґам-Парк, Н.Дж. Джан Кірщень, Линден, Н.Дж.

внуки Джулі Йонґ, Ерик Маїзин, Антони і Майкл Коленело

правнуки Оливія і Софія

Вічна Їй пам'ять!